

КОРОТКІ ВІСТІ В Америці

ПЛАН ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА РЕЄСТРУВАННЯ чоловіків у віці від 18 до 20 років для есентуального рекрутування до війська підтримала Комісія асигнування фондів у Палаті Репрезентантів ЗСА і передала цю справу під голосування. Президент Картер має право заряджувати реєстрацію молодих чоловіків, але щоб їх рекрутувати він мусить мати дозвіл Конгресу. Реєстрація біля 4 мільйонів молодих чоловіків дозволила б Уряду ЗСА рекрутувати 650,000 додаткових воїнів на випадок надзвичайного погіршення. Сенат розглядатиме цю справу після апробати Палати Репрезентантів.

Половина американського населення незадоволена ані з кандидатурою президента Джиммі Картера, ані з його чільною республіканською суперницею Рональдо Регена, згідно з найновішими опитами, що їх перевірив консьєр Нью Йорк Таймс — Сі-Бі-Ес. Опит також вказав, що Реген за минулий місяць часу став більш популярним серед управлених до голосування осіб і випередив у цьому відношенні президента Картера відношенням 48 до 40 відсотків. Найбільше пошкодила президентові Картерові його настанова до кризи в Ірані і його неспроможність добитись звільнення американських закладників.

НОВИЙ КОНТРАКТ, що ЙОГО УЗГІДНИЛА спілка Об'єднаних сталеварів Америки із продуцентами сталі, спричинить до піднесення цін на сталь, не зважаючи на те, що новий трирічний контракт не виходить поза межі напрямних президента Картера щодо підвищення зарплатних платіж (7,5 до 9,5 відсотка). Додаткові бонуси для робітників, періодичні додатки з уваги на зріст коштів прожитку і підвищення вкладок до пенсійного фонду — це головні причини правдоподібного підвищення цін на сталь. Новий контракт охоплює 286,000 робітників у 9-ох найбільших консьєрах. Подібні контракти будуть примінені меншими продуцентами для біля 170,000 робітників.

ВПЕРЕД ВІД ЧАСУ СУДОВИХ РОЗПРАВ у наслідок втергійського скандалу, в результаті якого президент Річард Ніксон зрезигнував у 1974 році, американські громадяни зможуть послухати розмови президента Ніксона з членами його штабу у Білому Домі з оригінальних магнітофонних стрічок. Понад 30 лент будуть передані Крайовим архівам у Вашингтоні вже 26-го травня ц.р. за дозволом федерального Управління загальних обслуг, який президент Ніксон або котрийсь із 15-ох членів його тодішнього штабу не запротестує до 30 днів проти публічного виявлення записаних на стрічках розмов, що могло б викласти судові процеси і проволоку.

АМЕРИКАНСЬКІ ГРОМАДЯНИ, ЯКІ УВАЖАЮТЬ, що міські або повітові установи порушили їхні громадянські права, можуть їх судити та вимагати грошової винагороди. Згідно з новим рішенням Найвищого Суду ЗСА, яке перейшло відношенням голосів 5 до 4, міста і повіти не є звільнені від вини за порушення громадянських прав тільки тому, що їхні урядовці виконували офіційні директиви. Це рішення Найвищого Суду унеможливає закони імунітету у 44-ох стейтах і Дистрикті Колумбії.

У світі

НА КОНФЕРЕНЦІЇ МІНІСТРІВ ФІНАНСІВ ДЕРЖАВ Європейського Спільного Ринку 21-22 квітня в Люксембурзі піднесено вимогу, щоб ЗСА понесли більшість, як запропоновано Вашингтоном кошти в підтримуваний долар. План президента Картера передбачає зменшення міжнародної ролі долара і для того пропонує, щоб Міжнародний Монетарний Фонд Вашингтоні викупив від банків Спільного Ринку доларів на суму 20-50 мільйонів. Міністри фінансів Спільного Ринку вважають, що це за мало. Між іншими аргументами вони видвинули, що нові вищі ціни на нафтову ропу значно піднесуть суму доларів у руках міжнародних чинників.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ ЗАТВЕРДИВ НОВИЙ кабінет, очолений прем'єром Франческо Коссіга. Новий уряд є центро-лівою коаліцією, який прийшов після короткої урядової кризи. Попередній уряд був центро-правовою спрямування. Тепер до уряду приступили соціалісти, які перед тим обстоювали кончєніс комуністичної участі в уряді. Коли ж християнські демократи, домінуюча партія в Італії, не згодилася на це, соціалісти не ввійшли до уряду. Тепер вони змінили свою думку.

СЛІДОМ ЗА ТАЙВАННО ПООДИНОКІ ПРОВІНЦІЇ Китаю пробують навіязати безпосередній контакт з різними державами для поживлення торговельної співпраці. Торговельна і взагалі господарська співпраця Китаю з промисловими країнами так зазедбана і стільки трудів треба, щоб її сяк-так налаштувати. За згодою центрального уряду в Пекіні поодинокі провінції в рамках затверджених Пекіном, переводять міжнародні переговори. Дві провінції Фуджян і Гуангдонг намагаються не лише поробити торговельні договори, але також дістати кредити за кордоном.

БАНКИРИ З РІЗНИХ ДЕРЖАВ, ЗІБРАНІ НА конференції в Ріо де Жанейро, обговорювали величезні кредитові потреби країн Південної Америки. Сама Бразилія зі своїми величезними природними багатствами і з понад 110 мільйонами населення має такі величезні можливості господарського розвитку, що тільки кредити з приватних найбільших світових банків, разом з кредитом від Міжнародного Монетарного Фонгу і інших міжнародних джерел можуть хоч у якийсь мірі задовольнити запотребування. На цих країнах дуже відбилось скорочення позичок, які вони отримували за посередництвом Уряду ЗСА.

ПРИГАДКА

Пригадусмо всім передплатникам „Свободи“, що від 1-го травня ц.р. англомовний „Український Тиждень“ (The Ukrainian Weekly) висилатиметься вже тільки тим передплатникам щоденника, які собі цей тиждень окремо замовлять і передплатять. Усі передплатники щоденника вже одержали, або ще одержать окремі повідомлення в цій справі та карточки і зворотну коверту на замовлення. Прохасмо їх негайно виповнити та повернути нам разом з належною передплатою.

АДМІНІСТРАЦІЯ „СВОБОДИ“

ДЕРЖАВИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СПІЛЬНОГО РИНКУ СХВАЛИЛИ САНКЦІЇ ПРОТИ ІРАНУ

Люксембург. — Міністри закордонних справ країн Європейського Спільного Ринку, після завзятих дискусій і обговорення різних пропозицій рішєні 22-го квітня прилучитися з днем 17-го травня ц.р. до встановлення урядом ЗСА санкцій проти Ірану, якщо до того часу не буде „рішучого поступу“ для звільнення американських закладників. В другій точці спільної резолюції сказано: „Міністри закордонних справ висловлюють солідарність дев'яти урядів з урядом і народом З'єднаних Стейтів Америки в цьому часі проби“. В іншій точці міністри дев'яти європейських країн стверджують: „Іранське правління продовжує ігнорувати виразний заклик Ради Безпеки ООН і Міжнародного Судового Трибуналу в Газі закінчити скандальне ламання міжнародного закону і звільнити закладників“. Далі міністри наголошують у своїй резолюції: „Відколи притримано закладників, Дев'ятка (дев'ять європейських країн Спільного Ринку), повністю підтримуючи самостійність Ірану і право іранського народу рішати про своє майбутнє, настоює на те, щоб закладники мусьї бути звільнені“.

Міністри дев'яти європейських держав, мавши на увазі, що протизаконне поступування транського правління може мати важкі наслідки в міжнародному житті, кажуть у цій же резолюції: „Міністри закордонних справ, глибоко занепокоєні, що продовжування цієї ситуації може загрозити

ти міжнародному мирові й безпеці, рішєні запропонувати своїм парламентам поробити потрібні заходи для наложення санкцій проти Ірану, згідно з резолюцією Ради Безпеки з дня 10 січня 1980, на яку наложено вето (Советським Союзом), та згідно з нормами міжнародного закону. Ми віримо, що ті законодавчі заходи закінчатимуться до 17 травня, дати зустрічі міністрів закордонних справ в Неаполі. Якщо до того часу не буде вирішного поступу в напрямі звільнення закладників, то почнемося спільне застосування санкцій...“

Міністри закордонних справ також рішєли такі негайні заходи: 1) зменшення персоналу в посольствах в Теграні, 2) зменшення числа дипломатів, акредитованих урядом Ірану в їхніх країнах, 3) привернення при мусу в'їздових віз для іранських громадян до держав Дев'ятки, 4) стримання дозволу на продаж і вивіз зброї та устаткування, пов'язаного з обороною Ірану.

Міністри дев'яти держав дали доручення своїм амбасадорам повернутися до Теграну в міжчасі, щоб передати іранському уряду згадані вище рішення і поробити всі потрібні заходи для негайного покращення положення закладників аж до їхнього звільнення. Також міністри рішєли негайно повідомити про свої заходи уряд ЗСА та звернутися зі закликом до всієї міжнародної спільноти зі свого боку прилучитися до цих рішень.

БУШ І КЕННЕДІ ПЕРЕМОГЛИ У ПРАВИБОРАХ В ПЕНСІЛЬВЕНІ

Філадельфія, Па. — За неостаточними же підрахунками правиборів, які відбулись у вівторок, 22-го квітня ц.р., у важливому індустріальному стейті Пенсильвенія, значну перемогу здобув колишній директор Сі-Ай-Ей і амбасадор З'єднаних Стейтів Америки до Об'єднаних Націй Джордж Буш, республіканець, перемогавши великою кількістю голосів також республіканського кандидата, колишнього губернатора Каліфорнії Рональда Рігена.

Два демократичні суперники у правиборах, — президент Джиммі Картер і сенатор Едвард Кеннеді, здобули майже однакову кількість голосів, хоч як передбачають політичні спостерігачі і кореспонденти, Кеннеді правдоподібно здобуде кілька конвенційних делегатів більше.

У середу рано, коли ще не був поданий остаточний вислід голосування, цифрові дані представлялися такі: Демократи: Кеннеді 312,129 голосів, президент Картер — 267,867 голосів. П'ять відсотків голосуючих демократів же не рішєні кого будуть підтримувати у виборі кандидата на президента; Республіканці: — Джордж Буш — 233,104 голосів, Рональд Ріген — 197,022 голосів. Конгресмен Джон Андерсон, республіканець з Ілліной, який не вів жадної кампанії в стейті Пенсильвенія, здобув незначну кількість голосів. Спостерігачі, які слідували за перебігом правиборів, стверджують, що Джордж Буш користувався великою популярністю серед середньої класи американців і здобув передмістя Філадельфії та поблизькі околиці, які уважалися раніше остєєю Рігена, якого погляди вони вважають надто консервативними. Рональд Ріген користувався більшою популярністю в центральній Пенсильвенії, але Буш легко переміг Рігена у таких індустріальних районах, як Піттсбург і Вілкс Бері.

Демократичні виборці дали перевагу Кеннеді у самому місті Філадельфії і околиці, головню серед чорноч і римо-католицького населення, яке масово віддало свої голоси на демократа з Массачусетс. Кеннеді здобув відносно мало голосів в центральній частині стейту і не користувався великою популярністю серед робітництва, організованого в юніях, які, як інформують спостерігачі, підтримували президента Картера.

ЗСА розбудовують бази в Африці і на Близькому Сході

Вашігтон. — Після більш шевських перемог на африканському континенті та на Близькому Сході, ЗСА поробили заходи для створення своїх баз у цих полозах. Довгі переговори в цих справах уже дали початкові успіхи. Уряди Оману і Кенії заключили договори з Вашингтоном, якими положено формально-правні основи для дальших американських заходів.

Оман, невелика арабська країна з близько мільйоном населення, належить до великих продуцентів нафтової ропи. Але не лише в цьому його значення. Оман лежить на південному березі морської протоки Гортуз, якою проходить вивіз зброї з Ірану, Іраку, частини Саудівської Аравії. В цьому величезне геополітичне й стратегічне значення тієї невеликої країни.

Москва у своєму наступі на Близький і Середній Схід вже раніше звернула свої сили на Оман, бо він є султанатом з абсолютним режимом пануючого, і зі строгими нормами, опертими на вимогах Корану. 1973 місцеві комуністи при до-

Західно-німецький міністр закордонних справ Ганс Дітріх Геншер (зліва) зі своїм японським колегою, міністром закордонних справ Сабуро Окіта, під час зустрічі і нарад міністрів закордонних справ Спільного Ринку в Люксембурзі 21-22 квітня.

ВНУТРІШНІ СУПЕРЕЧНОСТІ В ІРАНІ ЗАГОСТРЮЮТЬСЯ

Тегран. — Внутрішні суперечності серед іранського суспільства загострилися до тієї міри, що навіть заклики найвищих державних достойників, на чолі з Аятоллею Хомейні, не мають бажаних наслідків. Суперечності й внутрішня боротьба в Ірані розгортається на різних відтинках. До недавня це була боротьба національних меншин, як курди, туркмени, араби (більшість іранського населення є індо-європейського походження парси), а тепер розгорілася боротьба серед тих, що спільним фронтом повалили шаха.

Після деякого успокоєння на університеті в Теграні, де у взаємній боротьбі між студентами лівих напрямків і ісламськими фанатиками згинуло декілька осіб, збройні сутички перенеслися до двох дальших університетів: в Агвазі, місті на захід від Теграну, та на півдні, в Решті. Не зважаючи на замкнення всіх університетів іранським урядом на два дні і урядових спроб помирити воюючих, в тих двох містах дійшло ще до важких зустрірів, які це було в Теграні. В тих зустрірях, згідно з урядовим повідомленням, загинуло понад десять осіб, а сотню поранено.

Крім студентів, по боці ісламських фанатиків — на

заклик ісламських духовників — беруть участь у сутичках численні цивільні. Занепокоєна тим велика частина суспільства висловлюється про цей конфлікт, як дуже серйозний і небезпечний.

Президент Бані-Садр прибув у часі сутичок особисто до університету в Теграні в оточенні на швидко скликаній тисячній масі прихильників. На університетській площі він виголосив промову, в якій відгукнувся на принципи іранської „культурної революції“ і кончєніс тим принципом підпорядкування. Він також наголосив, що в революційній дійсності, яка подала після усунення шаха, єдиний уряд в Теграні є справжньою владою і йому кожен мусить підпорядковуватися. Він сказав: „Першим принципом революції є, що вибраний вами уряд мусить бути виконавчою силою народу і не може бути ніякої іншої виконавчої сили поза урядом...“ Мотив цей Бані-Садр повторяє вже від довгого часу, щоб заперечити право ісламських комітетів виконувати функції уряду.

Після промови Бані-Садр повів своїх прихильників під американську амбасаду, де вони влаштували проти-американську демонстрацію.

ЗСА розбудовують бази в Африці і на Близькому Сході

Вашігтон. — Після більш шевських перемог на африканському континенті та на Близькому Сході, ЗСА поробили заходи для створення своїх баз у цих полозах. Довгі переговори в цих справах уже дали початкові успіхи. Уряди Оману і Кенії заключили договори з Вашингтоном, якими положено формально-правні основи для дальших американських заходів.

Оман, невелика арабська країна з близько мільйоном населення, належить до великих продуцентів нафтової ропи. Але не лише в цьому його значення. Оман лежить на південному березі морської протоки Гортуз, якою проходить вивіз зброї з Ірану, Іраку, частини Саудівської Аравії. В цьому величезне геополітичне й стратегічне значення тієї невеликої країни.

Москва у своєму наступі на Близький і Середній Схід вже раніше звернула свої сили на Оман, бо він є султанатом з абсолютним режимом пануючого, і зі строгими нормами, опертими на вимогах Корану. 1973 місцеві комуністи при до-

мозі московської агенції спробували вчинити державний переворот, вбити султана і ціле його окруження. Збройним частинам султана вдалося в першому моменті не допустити до того, але для дальшої боротьби вони потребували зовнішньої допомоги. Таку допомогу дав тодішній шах Різа Паглеві і вислав іранські військові частини, які перебували там майже до кінця 1974 року, доки зовсім не усталізувалася ситуація.

Кенія лежить на західному березі Індійського океану і в цьому її стратегічне значення. Це значення збільшує 15 мільйонів населення, завдяки чому Кенія належить до найбільших країн Африки. Самостійною стала вона в 1963 в чималій мірі завдяки зусиллям Джомо Кеніятті, який був одним з найвидатніших провідників африканського континенту.

Дуже скоро після отримання самостійності, Кенія навіязала тісніші контакти з червоним Китаєм, які утримували й розбудовує до сьогодні.

В'ЯЗНІ СССР РЕКОМЕНДУЮТЬ СТОРИТИ ЮРИДИЧНИЙ ОРГАН ДЛЯ ВИКОНАННЯ ПОСТАНОВ ПРИКІНЦЕВОГО АКТУ

Нью Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Нижче подасмо текст меморандуму Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод в місцях позбавлення волі в СССР, в якому члени Групи, навізуючи до справи Данила Шумука, висувають ряд домагань і пропозицій для обмеження репресивної політики Москви в СССР та її дезінформаційної, наклепницької, обманливої та агресивної кампанії назовні. У меморандумі сказано:

„До всіх народів, парламєнтів і урядовців країн-учасниць Гельсінкської наради від членів Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод в місцях позбавлення волі в СССР Гаууска Б., Гінсбурга А., Кузнецова Е., Ребрика Б., Руденка М., Шумука Д.

Меморандум

Познайомившись з відкритим листом члена нової Групи Шумука Д. „До всіх тих, хто надихає і очолює репресивні органи СССР“, ми рекомендуємо познайомитися з цим документом усім, хто зацікавлений у виконанні Прикінцевого акту Європейської наради з питань безпеки і співробітництва, бо цей документ кидас світло на ту страхотливу й злочинну дезінформацію світової громадськості, що стала складовою частиною державної політики СССР. У поданому конкретному випадку дезінформація торкається члена нашої Групи, Шумука, який перебував у ув'язненні вже 29 років і не маючи можливості спростувати

брехню, став жертвою наклепу уряду СССР.

Як стало відомо, уряд Канади, виходячи з гуманних міркувань та настанов Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, який гарантує, що „ніхто не повинен зазнати тортур чи жорстокого поводження чи покарання“, звернувся до уряду СССР з проханням звільнити з ув'язнення хворого й старого в'язня Шумука і надати йому можливість об'єднатися зі своїми родичами в Канаді. У відповідь на це людяне прохання, уряд СССР вдав до свого улюбленого засобу — наклепу й дезінформації. Він заявив урядові Канади, що Шумук, будучи то, воєнний злочинець і тому не заслуговує на полегкість. Зі згаданого „Відкритого листа“ Шумука відомо, що це наклеп. Під час Другої світової війни Шумук брав участь в українському національно-визвольному русі, що ставив собі за мету добитись для українського народу права розпоряджатися своєю долею і в умовах повної волі визначити свій внутрішній і зовнішній статус без зовнішнього втручання та здійснити за своїм власним розсудком свій політичний, економічний, соціальний та культурний розвиток, себто добитись права, якого український народ позбавлений в СССР, бо т.зв. уряд Радянської України ніколи не обирався демократичним шляхом і є він слухняною маріонеткою в руках кремлівських гнобительів народів СССР. Оскільки (Закінчення на стор. 6)

КОМІСІЯ ФАССЕНА ВСТАНОВЛЮЄ ПЕРЕСЛУХАННЯ СОВЕТСЬКОГО СТАВЛЕННЯ ДО НАЦІОНАЛЬНИХ ГРУП

Вашігтон, Д. К. — Четверо недавніх емігрантів будуть складати свідчення про відношення Советського Союзу до своїх складових національностей перед Комісією безпеки і співробітництва в Європі о 9:30 ранку, 29-го квітня, в кімнаті 1202 в Будинку Сенату Дірксена.

Переслухання, — яке відбувається перед публікацією Комісії пізніше в цьому році щорічного рапорту про проведення в життя Гельсінкського акту з 1975 року, — концентруватиметься на останньому советському переслідуванні осіб, які дбали про збереження національних, релігійних, культурних або політичних традицій, що не йшли по советській партійній лінії.

„В Заключному акті у параграфі УІІ 35 країн, включаючи Советський Союз, — зобов'язалися „шанувати права людей, які належать (до національної) меншини, щодо рівності перед законом і щоб дозволити їм втішатися справжніми людськими правами і основними свободами...“ сказав конгресмен з Флориди, голова Комісії безпеки і співробітництва Данте Б. Фассел, — це переслухання буде досліджувати рівень дотримання Советським Союзом декларації“.

Деякі навіть вказували на напруження, яке існує поміж сотнями етнічних груп в СССР, як на найбільш неспокійну внутрішню проблему сьогодні в СССР. „Чимало аналітиків, як Андрій Амальрік, твердять, що ця справа вестиме до повного розвалу советської держави, — казав голова Комісії, — в той час, коли самі совєти впевняють, що

їхня країна є моделлю народного братерства“.

Згідно з тенденціями, виявленими в переспісі населення в СССР 1979 року, у році 2000 один з трьох советських підданих буде мусульманського етнічного походження. „Маючи це на увазі і пам'ятаючи про інвазію СССР на ісламський Афганістан, має свою вимову те, що Конгрес ЗСА слухатиме перший раз свідчення про советську мусульманську групу — кримських татар“, — продовжував далі конгресмен Фассел.

„Число не-росіян, які на перспісі населення зголосили російську мову за свою рідну, збільшилося з 13 мільйонів у році 1970 до 16,3 мільйонів в цєнзусі 1979 року“, — він казав, додаючи, що цєнзус з 1979 року сподіється на російську мову, як офіційну мову СССР, за рахунок інших мов в Советському Союзі таких, як українська, литовська, естонська, лотиська або гебрейська.

На свідків, які даватимуть показання, покликани Юрій Ліна, естонський викладач, який дасть звіт про націоналізм в Естонії, Латвії і Литві;

Айше Сейтмуратова, історик з кримських татар, яка даватиме свідчення про намагання її народу повернутися з советського вигнання назад в батьківщину — Крим;

Лев Улановський, євреї, учитель іврит у Москві, який зізнаватиме про найновіший зріст антисемітизму в СССР;

Надія Світлична, українська авторка, яка змагатиме боротьбу українців за збереження своєї національної ідентичності.

СВОБОДА

UKRAINIAN newspaper published daily except Mondays and
holidays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section
1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Двобічне зобов'язання

Понад п'ять місяців президент Картер і його Уряд пробували всіх можливих мирних засобів, щоб добитися звільнення протизаконно уязнених і притримуваних американських закладників в Теграні та зномалізувати відносини з новим іранським режимом. Глибоке зрушення, що його знав Іран усуненням шаха і розгромом його державної системи, не лише послабило Іран зсередини, але й виставило його на дуже серйозні спроби сепарації поодиноких частин, чому з усіх допомагає Москва. Власне це мав президент Картер на увазі, коли тижень за тижнем і день за днем терпеливо приймав щораз то нові виклики з боку іранських урядових чинників і, не зважаючи на них, шукав шляхів виходу зі загрозливої ситуації.

Одначе цьому прийшов кінець, коли виявилось, що не лише духовний „батько” іранського перевороту, Аятолла Хомейні, але й державні чинники, ті, які заявляли, що прагнуть найшвидшої мирної розв'язки, виявилися короткозорими демагогами, чи може навіть у деяких випадках людьми злої волі. Президент тоді застосував легальні під кожним оглядом і акцептовані більшістю ОН санкції та заповів суворіші заходи, включно з відповідною формою мілітарної інтервенції.

Протягом довгих місяців, коли американці робили все можливе й приймали на себе всі нові удари, щоб тільки звільнити своїх громадян і витягнути зі складного положення Іран, союзники ЗСА, з винятком британського уряду, очоленого Маргаретою Тачер, приглядалися тому для них „спектаклю”, час-від-часу подавали свої „поради”, але ані пальцем не рушили, щоб допомогти розв'язати проблему. Навпаки, вони утримували дружні стосунки з теперішніми правителями Ірану, купували в нього й продавали йому, заробляючи солідні баріші, замкнувши очі на далішні наслідки. Чомусь деякі „великі” дипломати зовсім не бачили й не розуміли, що своєю постановою, як союзники ЗСА, вони не лише захитують ґрунт під ЗСА на цьому відтинку, але прямо штовхають іранських фанатиків до ще більшого безглуздя.

Санкції, заряджені президентом Картером, закінчили це „благоєвство”. Наслідком тих санкцій тягар поволі пересувається з плечей єдиних ЗСА і на плечі Японії, Франції, Німеччини... Всі ті країни вже опинилися під тиском, який багаторазово збільшиться, коли американці застосують морську блокаду, або ще й інші мілітарні заходи.

Деякі державні діячі в Бонні, Токіо, Парижі та інших столицях почали прихилити до голови по розуму і поняти, що „на плоті” в такій ситуації сидіти не можна, що не можна приглядатися, коли союзник, який так багато їм допоміг, а навіть встигав їх з біди і катастрофи, є в клопоті. Але не всі. Є й такі, що й далі думають, що американський клопіт — це американська справа.

Не бракує таких і серед союзницьких громадськостей. Ось недавно найбільший письменник Західної Німеччини Гюнтер Грасс оприлюднив листа, в якому закликає уряд Західної Німеччини стати осторонь іранської проблеми, не включатися у спроби звільнення уязнених американських громадян, але далі торгувати й заробляти та бути „добрим хлопцем” по обидвох боках.

Не треба було довго чекати на обурення американської публічної opinio. В той час, коли американські батальйони охороняють Західний Берлін, коли єдині американські панцерні бригади беруть спокій і безпеку західнонімецьких кордонів, „мудрі німці” пропонують стояти осторонь того, що діється в Ірані! Так само дехто радить у Франції. Кажуть, що навіть теперішній президент Франції Валері Жіскар д'Естен так думав і публічно проголошує.

Забули вони, що союз — це двобічна постанова, що союз потрібний і добрий, коли він приносить користь обома сторонам, що коли один член союзу в клопоті, то інші мусять „встати й бути порахованими”. Про це „забули” також на конференції держав Спільного Ринку в Люксембурзі і англійський міністер закордонних справ лорд Керрінгтон мусів аж вживати тактики „двох фаз”, щоб схилити представників деяких західноєвропейських урядів до підтримки американських заходів. Кажуть, що в політиці немає вдячності, а є тільки інтереси країн. Можливо, що воно так і є, але це повинні також пам'ятати американці, коли їхні європейські союзники будуть в потребі.

Я. Гайвас

ВОДА НА МОСКОВСЬКИЙ МЛИН

Революційний переворот в Ірані, стародавній Персії, збудив багато надій у світі. Режим шаха вже під заанадромом численними оглядами не міг задовольнити. Хоч шах переводив різні соціальні й економічні реформи, але ці реформи ніколи не були доведені до кінця. Хоч він індустрілізував Іран, але ця індустрілізація не була цілеспрямована, не завжди відповідала найсуспільнішим потребам Ірану, ані навіть не вичерпувала його можливостей, які ув'язку з колосальним зростом цін на нафту, були майже необмежені. Зате він закуповував масу наймодернішої зброї, головне в американських фірмах, видавав величезні суми на вишкіл летунів і летунських техніків в ЗСА, які між іншим одними з перших перейшли на бік революції, чим викликали залякання в рядах іранської армії.

Одначе ці реформи викликали фермент в країні, захитали її соціальну структуру, викликали такі надії, яких не можна було сповнитися. Багато людей з середньої верстви, головне ті, які мали зв'язки з урядовими чинниками, а в ще більшій мірі з родиною і двором шаха, мали нагоду взяти участь у різних спекулятивних підприємствах і забагати, „протягом ночі”, що їх також морально розхитало. Режим шаха, тривавши щораз більше ґрунт під ногами, став натискати на силу і насильство. Це ще тільки збільшувало можливість, а з тим і погоню за зисками, перекупство. Підозрілі фінансові операції коштами державної скарбниці і широкі спекулятивні верстви стали соціальним явищем, а участь в них брали численні особи з найвищих офіційних кіл, не забракло між спекулянтами і найближчої родини шаха.

Режими звичайно падають з причин своєї внутрішньої слабкості й розкладу. Зближалося це і в Ірані, тим більше що шах ставав щораз більше авторитарним, не слухав чужих порад, ні думок, не толерував доброзичливих критичних зауваг, а любився в похвалях і підлабузництві. Колишні урядовці 1933 р. трон після свого батька, якого 1942 р. здетронізували альянти й СССР за його співпрацю з гітлерівською Німеччиною, 22-літній шах пообіцяв правити як конституційний монарх, але з тої, звавши швидко нічого не залишилося. Він швидко еволюціонував від конституційного монарха до деспота. Окруження шаха сприяло цьому, а ті, що не сприяли, були усунені.

Ентузіазм раних років переходив у незадоволення й зневіру. Об'являлося, що режим не був революційним, що він зберігав багато старих звичок, а з них він швидко вийшов, виявивши при цьому мужність і удатність. Коли ж індивідуальне незадоволення вилилося в масове, шах почав вживати насильство, створивши для цього спеціальний орган, таємну службу САВАК, який дав необмежені права.

Тяжіння на московський млин. На найбільшій його програмі було звичення всіх спроб сприяти йому кіл створити для поширення бази правління масову політичну партію, чи організацію. Він просто розв'язував формалізм, які ставали міцними, щоб не ділитися владою з ними. То ж коли сотні тисяч вийшли на вулиці демонструвати проти нього, не було сотень тисяч, щоб демонстрували за ним!

Упадок шаха зовсім оправдано світ прийняв з полегшенням. Від революції сподівалися в першу чергу морального оздоровлення, ліберальних реформ, піднесення добробуту населення й припинення спекуляції та наживи, раціональної інвестиційної політики, бо інвестувати було з чого, взагалі здорові, модерні соціально-економічні політики. Власне того всього очікували від Аятолли Хомейні, а різні „експерти” випорпували звідкись бущімо його вислови й цитували їх на доказ своїх, а не, як пізніше виявилось Аятолла Хомейні, думок.

Вже перші дні „правління” Хомейні, а ще більше його публічні заяви, мусили насторожити. Коли ж за заставами прийшли вчинки, стало ясно, що іранська революція, якщо на її чолі стоїтиме Хомейні, стане контрреволюцією, звичайною реакцією на надуживання релігійних акцентів.

Тоді пригадав собі, що Хомейні був проти шаха, бо той конфіскував релігійні земські посілости, позбавляв мул і імамів надбаних ним прав і багатств, вислав жінок і дівчат до шкіл і на працю, поширював західні впливи. Правда, між ними впливами були здорові й нездорові. Але Хомейні оптом відкидав усі. Проти домагань свободи, самобутності, людських прав, що їх вимагали мешканці в Ірані народи, Хомейні вислав озброєних воїнів. Крайній ісламський фанатизм Хомейні виділяв як найвищу цінність і на ньому думав будувати майбутнє. Головною цінністю його самого і цілого режиму стало дістатися шаха, щоб помститися на ньому.

Не диво, що в такій атмосфері, а може й за починком когось з оточення Хомейні, молоді фанатики привітали американських дипломатів, що стало чуттєвим сигналом до розпороженої протиамериканської пропаганди. Іран відчужений від Заходу і великою мірою від світу, розложений морально розкрив можливості для різних большевицьких маневрів і акцій. Першою з тих акцій, але ще не останньою,

(Закінчення на стор. 7)

З. Силик

„МОРАЛІ НЕ МОЖНА УЗАКОННЮВАТИ”

Від часу проголошення незалежності ЗСА в 1776 році і прийняття Конституції з чіткою окресленими повноваженнями законодавчої, виконавчої і судової галузей та мінімальною втрутанням у приватне життя громадян, девізою американських законодавців було переконання, що „моралі не можна узаконнювати”. Крім Конституції, промовистим зразком такої настанови є поправки до неї, зокрема перші десять, які відомі під назвою „Хартія Прав” та які гарантують цілий ряд основних прав і свобод та встановлюють принципи відділення Церкви від держави.

Однак з бігом часу, у значній мірі під впливом лібералізму, федеральний, стейтові, повітові, а то й міські уряди значно зросли, поширюючи разом свою діяльність на ділянки, які, здавалося б, належать до приватної домени громадян. Своєрідною іронією є факт, що власне жертвою „ліберальної” інтерпретації Конституції, радше першої поправки до неї, впадо пошанування Бога в публічних школах, коли Найвищий Суд ЗСА усунув з них молитву в ім'я принципу сепарації Церкви і держави, а спроби встановити хоча б „хвилину медитації” на добровільній базі досі не увінчалися успіхом.

Прикладів щораз більше втрутання федерального і стейтового урядів у приватне життя громадян по лінії узаконнення моралі безліч, — згадайте б тільки легалізацію абортів, насильне інтегрування публічних шкіл тощо. А ось у стейті Нью Джерсі Шкільна рада пішла аж так далеко, що вирішила встановити обов'язкове навчання про статі в усіх публічних школах, починаючи від садочка до останнього року середніх шкіл. Це мало б статися з початком шкільного року у 1983 році в усіх 600 навчальних округах стейту. Рішення винесла рада відношенням голосів 9 до 1, причому слід пам'ятати, що членів Стейтрової шкільної ради не вибирають громадяни, їх назначає губернатор за згодою стейтрової легіслатури. І так, Нью Джерсі мав би стати першим стейтом в Америці, в якому обов'язковим було б навчання про статі в рамках широко розробленої програми та прерізнних курсів, подробиці

яких викликають збентеження на обличчях вже „еманципованих” студентів вищих медичних шкіл. Проти протестів батьків, учителів, а то й поважного числа науковців, які відомі із своїх ліберальних поглядів, члени Ради висували аргументацію, що краще ознайомлення дітей з нюансами статевих зносин зменшить зріст вагітності серед дівчат-підлітків, запобіжить зростові венеричних недуг і спричинить до кращого планування „родинного життя”.

Очевидно, що в тій аргументації є певна рація, на що вказують деякі статистичні дані, як, наприклад, зріст вагітності у віці між 12 і 18 роками. Однак це тільки симптоми глибокої недуги морального характеру, який не зарядять пілюлі, абортів, чи, як планують комішенери з Нью Джерсі, обов'язкове статеве навчання в садочках. Такий підхід, власне, йде по лінії „узаконнювання моралі”, ігноруючи корінь лиха, який лежить у загальному занепаді моралі серед широких мас населення. А це явище питома не тільки стейтвоту Нью Джерсі, але й цілій країні, а то й цілому світові.

Слушно підкреслюють батьки, вчителі, священники, що встановлення моральних норм законами не має місця у плюралістичному суспільстві, де різні родини живуть згідно з різними поняттями цінностей. Якщо навчання релігії належить до батьків, як це вирішив Найвищий Суд ЗСА, то й така інтимна справа як статеві зносини повинна також бути прерогативою батьків.

Згадані пляни комішенерів з Нью Джерсі ще далекі від здійснення і невідомо, чи ця програма буде взагалі схвалена, бо проти неї вже виступив ряд стейтових законодавців. Крім того, новостворений федеральний Департамент освіти також матиме слово в тій справі і буде змушений взяти до уваги почуття і думки громадян цілої країни. Але „перевісник” в Нью Джерсі не можна ігнорувати. Цією справою повинні зацікавитися й українські батьки, зокрема середнього і молодшого покоління, діти яких учащують до публічних шкіл. Для них, як і для цілої країни — це проблема на прерізнних курсах, подробиці

ПРОДАЖ ДЕРЖАВНИХ БОНДІВ ЗНАЧНО ВПАВ за останніх кілька місяців, а їх зрощення постійно зростає, яке це вказують найновіші статистичні дані, що їх подав до публічного відома Департамент скарбу ЗСА. Головною причиною цього стану є випущення на ринок вартісних паперів приватними фінансовими установами, які платять багато вищі відсотки від них. Державні бонди платять тільки 7 відсотків, а відсоткова стопа приватних установ доходить до 15 відсотків. В одному тільки місяці безрезні громадяни зрощували бонди на суму 2,43 мільярдів доларів, закупивши їх тільки на суму 379 мільярдів доларів.

Працюючи над музичним втіленням якогось вірша, він далекий від того, щоб обмежуватися конкретним змістом і образами, які лежать на поверхні. На формуванні й утвердженні стилю композитора, особливо позначилися дві сфери — романтичної західноєвропейської музики й української фольклорної стихії.

Вслухоуючись у поезію своїх сучасників, що увійшли в літературу на межі XIX і XX ст., Людкевич прагнув до „омушнення поетичної сутності”, шукаючи нових художньо-стильових рішень. У вірші „Ой вербо, вербо...” композитор відчув характерний для українського фольклору мотив з метафорою і поетичним паралелізмом (верба курчєва — рідна земля). Він посилав його до узагальнення, створивши зовсім самостійний ліричний образ. На протизаг, „романтичним” романсам, де головне образне навантаження припадало на інструментальну партію, тут Людкевич засереджує всю свою увагу на вокальній мелодії. Вона увірала елементи, характерні для народних співанок та ліро-епічних пісень.

Народна лінія яскраво виражена у творі ліро-та епіко-драматичного забарвлення — „За байраком байрак”, де композитор зміг поєднати ніжну схильованість з узагальнюючою ідейною образністю. У цьому романсі композитор вивірив методу виведення окремих поетично-образних деталей на рівень драматургії і пояснення їх як ряду самостійних образів, що виступають у зіставленні і взаємодії.

Є в композиторському доробку Людкевича — романс на слова Олександра Олеся „Як люблю, як безмежно люблю жити”, датований 1939 роком, а присвячений Ользі Сушко. Поряд з іншими описами мистця — це лише невелика деталь його творчої біографії, і все ж який показовий цей сольовий виступ змистом: тимчасим прославлянням людського буття, життєствердності й гуманізму. Інтересно розв'язано „проблему” кульмінації в цьому романсі. У поетичному творі вона вирішується „наизуванням” віршових рядків і прийомом звукової та словесної анафори (повторення слів і фраз). (А перше щибетання пташки, а перші усмішки дитини, а перші захвати кохання), з раптовим спадом на реченні-резюме:

Ю. Мовчан

ЧИ МОСКВІ ПОЩАСТИТЬ ВИКОРЕНИТИ УКРАЇНСЬКУ МОВУ?

(Дещо про останній перепис населення в СССР)

В умовах України, де опановані чужинцями міста завжди були тими центрами чи „млинами”, де відбувався процес русифікації, це має особливо велике значення. А втім, незаперечні факти говорять самі за себе. Від кожного туриста, який відвідує Україну, можна почути одну й ту ж саму вистку: українську мову по містах там тепер майже не почується. Пригадує спогади нашого радного міста Детройт д-р Марусі Бек про те, що після багатьох днів перебування в Україні — в тому числі в столиці Києві, вона вперше почула українську мову, лише на могилі Т. Шевченка під Каневом, коли якийсь хлопчина, напевно зі села, звернувся до неї з проханням: „Пітьочко, зробиш ти для мене одну фото-знімку”.

Тому, одна річ — знання мови, але зовсім інша — практичне користування нею. Будучи вихідцями з села, більшість українців, може і справді подала українську мову, як свою рідну мову. Але скільки з них є таких, що постійно переселившись до міста і далі користувалися нею як вдома, на вулиці, на підприємстві, і т.д.? Не кажучи про мішані подружжя, кількість яких катастрофічно побільшується і серед яких майже без винятків стає панівною мова російської мови, „старшого брата”. І хоча союзна пропаганда верзе, що у „Радянській країні немає і не може бути суперництва мов”, проте вона тут же додає: „І якщо громадяни всіх національностей виявляють зростаючий потяг до оволодіння російською мовою, то це пояснюється насамперед потребою в мові міжнародного спілкування. Без її розвитку не можливо уявити бурхливий економічний і культурний процес нашої багатонаціональної країни” („Вісті з України”).

Ось і де „вибіло” з мішка шило, не справа в якомусь „міжнародному спілкуванні” (бо хіба для такого „спілкування” конкретно треба знати мову „старшого брата”), а в русифікації усіх підсоветських народів, у перетравленні їх в „общем” советському „котлолку”. Советському Союзові йдеться про викоренення української мови, як мови народу, який є „другою за численністю соціалістичною нацією Советського Союзу”.

І — нема де правди діти — окупант вже може „похвалитися” чималими успіхами у цій мізерній роботі. В цьому до певної міри сприяють його політичні дедки, так би мовити, об'єктивні моменти. Українська мова, будучи мовою країни, яка є лише однією з частин

російської імперії, практично не має там усе „менше потрібно”. Бо і справді: мова офіційною і фактичною мовою в СССР є мова російська, якщо ця мова є обов'язкова в армії, усіх школах, при вступі до будь-яких навчальних закладів, на пошті, на підприємстві чи здобутті нефізичної праці, то мовляв, якого лиха вивчити ще одну — нехай навіть і „рідну мову”, коли цілком вистачає знання однієї — російської?

У такій абсолютно зентролізованій імперії, якою є тоталітарний СССР (кожному відомо, що будь-який стейт ЗСА має набагато більше прав ніж будь-яка республіка СССР), скорше чи пізніше мусить діяти також до однієї „центральної” мови, якою в тих умовах може бути (і фактично, вже є) мова „старшого брата” Люди просто не хочуть вивчати дві мови, коли можна обійтися однією. Ну, а якщо якась мова все менше вживається, то силою природного закону вона поступово відмирає... Цього дуже добре свідомі сучасні советські ватажки, і тому вже від першого року навчання в школах України вони примусово запровадили російську мову, як обов'язковий предмет. (Якщо, як вони „твердять”, в СССР всі мови „рівноправні”, то чому вони не запровадили також в школах Росії українську мову, як обов'язковий предмет?)

Тому на питання — чи Москві вдасться викоренити українську мову? — можна б відповісти: якщо сучасний національно-політичний стан українського народу на протязі наступних, скажімо, кількох десятих років, не зміниться, то хоч окупантові остаточно не вдасться „вселимувати” українську мову, то зате, можна з певністю сказати, вона там опиниться в дуже мізерному стані. Все більше буде відкриватися шкіл з російською мовою навчання (якже тепер по деяких містах більше є шкіл з російською ніж українською мовою), все менше і менше буде появлятися книжок, газет чи журналів українською мовою. Правдоподібно, наукові видання будуть видаватися лише російською мовою (якже тепер цюнаємне половина технічних видань видається в Україні російською мовою). Роль української мови правдоподібно зведеться до ролі, яку для неї було призначено понад сто років тому назад за часів Валуєва: видання дитячих казок, белетристичних творів — переважно перевидання із класичної літератури тих творів, які в (Закінчення на стор. 4)

В особі С. Людкевича гармонійно поєднались вчений-фольклорист і композитор. Водночас обидві ці галузі стали досить самостійними в його діяльності, оскільки Людкевич тримався у них різних, іноді протилежних, завдань. У першому випадку — це наукова строгість, яка дозволила йому занотувати й систематизувати зібраний Осипом Роздольським за допомогою фонографа великий пісенний матеріал (понад 1,500 пісень) у двох томах збірки „Галицько-руські народні мелодії”; у другому — вільна художня інтерпретація народного першоджерела, інколи вихід за межі первинної фольклорної основи.

Як композиторові — Людкевичу чужа ідея етнографічної недоторковості народопісенного організму. На його думку, обробка, або „природна гармонізація” народної пісні має вартість тоді, коли репрезентує індивідуальний художній внесок композитора. Так складається певна його естетична позиція щодо взаємодії народного і професіонального. В цьому питанні уособленням характерного стає для Людкевича постать Т. Шевченка в його відношенні до народно-поетичної творчості. Усвідомлюючи, що спадщина великого Кобзаря змістом і формою лишилася найбільшою української народної поезії, тільки поезія Шевченка, очевидно, не є така те саме, що українська народна колективна поезія. Вона є все ж таки поезія індивідуальна, невіддільна від особи Шевченка як безпосередній відблеск і вираз особистих почувань поета в даній хвилині.

Підхід Людкевича до народної пісні суто індивідуальний і залежить від задуму, творчого завдання, особливості обраного жанру. Як кожен визначний художник, він використовує фольклорні джерела більш або менш опосередковано. Етнографічна вірогідність — (Закінчення на стор. 5)

Петро Оришкевич

ТВОРЧИЙ ШЛЯХ СТАНИСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА

(2)

Тут він уважає, що „без зрозуміння українських народних пісень нема бесіди про розуміння й інтерпретування Шевченка”. Перша умова для всякого композитора до поезії Шевченка повинна бути не то пізнати, не то совісно студіювати, а вжитися в українські народні пісні, у їх поетичний і музичний зміг і форму, їх взаємозв'язок і відносини. Музика до Шевченка мусить бути так само живим вивітом українських народних пісень, як його поезія.

У кількох ліричних композиціях Людкевича для хору з фортепіанним супроводом відчутна тенденція „переносити вагу музичної ілюстрації змісту поезії на фактуру інструментального підкладу...”. Це особливо характерно для жіночих триголосових хорів „Царівна Млака” й „Українська баркароля” на слова Василя Паковського, партії фортепіано яких відзначаються пишною колористичною мелізматикою (невеликими музичними зворотами, що прикрашають мелодію). Тут накреслюється характерна для триголоса активно взаємодія партій. У „Баркаролі” (написаний у I світовій війні) виступають меланхолічність і поетична сентиментальність як окремі риси творчості.

Дуже важливим моментом у дискусії про національний напрям в українській музиці була оборона С. Людкевича творчості Дмитра Бортнянського, якого багато галичан, в тому числі й Іван Франко, приписували негативний вплив на галицьких композиторів, та що саме Бортнянський своєю високою освіченістю, художньою майстерністю та національною визначеністю творів повинні стати для них взірцем.

У тридцять років С. Людкевич працює над двома великими дослідженнями — „Основи музичної естетики” та „Вклад науки гармонії”, що залишилися незавершеними.

У п'ятдесятих роках С. Людкевич пише „Критичні зауваження до проблем науки гармонії”. До праць С. Людкевича останніх років належать: „Хрестоматія українських народних пісень”, дві статті на естетичні теми — про красу народної пісні і „Про красу музичного звуку”.

У творах С. Людкевича є революційна тематика. Від гімну „Вічний революціонер”, яким так символічно почався його творчий шлях, тема революційного протесту, заклику до боротьби проходить через кращі його твори такі, як: „Кавказ”, „Заповіт”, „Каменяр”, „Наймит”, та інші, при чому в них не раз звучать і мотиви оригінальних революційних пісень.

Важко тут вичерпати всі теми і проблеми, які порушує С. Людкевич у своїх працях. При всій різноманітності тематики в них є один спільний мотив, що підпорядковує собі всі інші, а саме велика любов до української музичної культури і постійне зацікавлення розвитком усіх її ділянок. Музикознавчі праці С. Людкевича творять окремий багатий розділ українського музикознавства. Ім властивий ясний і оригінальний стиль, жива образна, емоційна мова. Як і вся композиторська творчість С. Людкевича, його музикознавча діяльність завжди зв'язана з передовими ідеями свого часу, яку він пропонує у своїх численних статтях. Публіцистичні статті можуть служити прикладом сміливості і принципності критики.

С. Людкевич склав ряд композицій для сольових співів. Його романси відбивають істотні для його творчості художньо-стильові закономірності й поетичні уподобання, розкривають особливості музичного мислення мистця, його естетичні засади. Композитор приваблює вірші різних поетів, серед яких крім Шевченка, Олеся, Франка, також Шашкевич, Гайне, Грабовський, Леся Українка, Кримський. С. Людкевич, тяжіючи до великих форм, зокрема кантатно-симфонічного пляну, він одночасно є майстром деталі. Людкевич тонко і глибоко відчуває поетичну лірику.

У ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ

„Шевченко говорить“

Під таким заголовком заходою Наукового Товариства ім. Шевченка в Українському Громадському Клубу в Детройті улаштовано вечір в пошану Тараса Шевченка.

Програму вечора уложив, оформив і виконав Гурток Мистецького Слова при Українському Громадському Клубі — голова Люба Китаєва, консультант — маестро Богдан Ніжанківський.

Програма була придумана по новому і треба признати цікаво. Виповнено її самими рецитаціями творів Шевченка при співучасті восьми осіб. Читання віршів відбувалось на тлі висвітлених малюнків і рисунків Поета.

На притомній сцені, у зверненні названої, приміщено великий 10х10 стіп скан. По обох його сторонах на двох рівнях засіли, одягнуті у чорних святкових одягах, рецитатори.

Програма почалася прихитною інструментальною музикою, награною на платівці Капелі бандуристів ім. Шевченка до слів Поета, на скан кинуту портрет Тараса, а згодом краєвид з України на тлі сонця, що сходило.

Речитативом „Все йде, все минає“ розпочато мистецьке слово Поета.

На тлі пливкості життя Тарас починає розповідь про себе своїми поетичними і прозовими творами. Одноразом на екрані з'являються його малюнки і рисунки, достосовані до кожного відтинку його життя. Ось малюнок Тарас несе відрі з фарбами, ось він слухає столітнього діда, як цей оповідає про гайдамаків, ось він уже в наймах у Ангелгардта, в Академії Мистецтв у Петербурзі, в Україні серед друзів, арешт, заслання... і звільнення... „Буває, іноді ставиш кінчас Поет роздуми про своє життя. На екрані портрет Шевченка — 47-літній чоловік — і старик!“

Деколи співпастає Шевченко і зі своїми особистими переживаннями. На екрані портрет княгині Репніної, Ликери, шкід заплянованої власної хаті.

Порушено і проблемати-

Ф. Любинецька

Відзначення Шевченкових роковин при кафедрі св. Покрови в Савтфілді

Школа релігії й українознавства ім. Лесі Українки при православної кафедрі св. Покрови в Савтфілді коло Детройту щорічно влаштовує святкове відзначення роковин великого сина України, поета і пророка Тараса Григоровича Шевченка. В цьому році, як і в попередніх, відзначення роковин відсвятковано дуже успішно. В неділю, 16-го березня, привітність далеко більшого як звичайно числа старших, студентів, учнів і шкільних дітей молодшого віку створювала піднесений святковий настрій. Кафедра під час Служби Божої була виповнена віруючими.

Після Літургії о. настоятель протоієрей Нестор Столярчук з трьома вітатиними прислужниками в супроводі катедрального хору під диригентурою інж. Петра Ів. Китаєва урочисто відслужив Панахиду за спокій душі великого сина України Т.Г. Шевченка. В почесній стійці з прапорами стояло понад двадцять осіб молоді — членів ОДУМУ, студентів і школярів. Згідно з розпорядженням Консисторії Української Православної Церкви, під час Панахиди проведено збірку на допомогу фонду, яка дала 96 дол. Після закінчення Служби Божої і Панахиди в церковній залі матері шкільних дітей гостини прийняли на святі — коло триста осіб — смачним обідом, приготуванням ним займався Батьківський комітет школи.

Перед початком програми Свята, яке відкрив отче настоятель протоієрей Нестор Столярчук, парафіянин С. Добровольський показав світлинку з недавньої поїздки до Києва та Канева. Світлинки в більшості були з експонатів музею, пам'яток і Могили Т. Шевченка.

Програму Свята почав співом „Заповіт“ шкільний хор під акомпанюванням на

ку у тогочасній Україні, що й Шевченко дав вислів у своїй творчості: кріпачтво, вживання української мови, національний і політичний гніт. На екрані картини, які підтверджують читані слова.

Псаломом „Боже, нашіми ушами“ кінчас Шевченко свою розповідь про себе і свою Україну.

Відчитанням повного тексту „Заповіт“ закінчено вечір. Прочитано 49 уривків із поезії і прози Шевченка. Рецитували: Віра Андрушків, Люба Китаєва, Юрій Розгін, Володимир Грушкевич, Володимир Прокопович, Андрій Лятишевський, Гена Юрків-Скипакевич і Христина Федина. Вибір і порядкування матеріалу: Богдан Ніжанківський, Люба Китаєва і Володимир Грушкевич. Сценічне оформлення: Марта Савчук, Володимир Грушкевич і Андрій Лятишевський. Звук: Марко Ігор Тоған. Технічні помічники: Рома Когут, Ярема Цісарук, Роман Скипакевич, Андрій Стасів, Юрій Стасів і Мирон Скорупа.

Це вперше громада Детройту мала нагоду побувати на такого роду Шевченкових святкуваннях. Гурток Мистецького Слова не бажав оцінювати творчість Шевченка рефератом, а вивів на сцену самого Поета, який розказав про себе, розказав поетичним словом, прозую і... пензлем (мабуть, вперше в подібних святкуваннях). Оце поєднання слова і образу було чимось новим, а одночасно показало Шевченка в цілому. Показало його передусім як людину, яка своє життя бореться з особистими труднощами. Ці, власні, труднощі заставили Поета вглибитися у тодішні проблеми національні, соціальні і політичні в Україні, що й було віддзеркалене в його творчості писемній і малювничій.

Вся програма тривала одну і чверть години. Шкода тільки, що не організовано більше молоді. А взагалі українська громада метрополітанського Детройту була заступлена славою.

Всі програма тривала одну і чверть години. Шкода тільки, що не організовано більше молоді. А взагалі українська громада метрополітанського Детройту була заступлена славою.

Ф. Любинецька

Рідношкілля дівчора стейту Коннектикат звеличали Тараса

Це був щасливий задум організації комітету трьох рідношкілних установ міст Бріджпорту, Гартфорду та Нью Гейвену влаштувати одну „сборну“ академію в честь Т. Шевченка. Приготування тривало багато тижнів, а ще довше вривав уклад програми, її реалізації й виведення на сцені.

День 22-го березня довіда, що може чинити згідно зі співпраця та розуміння самого початку для добра нашої молоді. У залі церкви св. Архистратига Михаїла в Нью Гейвені зібрався громадянин стейту Коннектикат, щоб бути свідками і учасниками великої маніфестації нашої рідношкілної дівчора, що з ентузіазмом, з почуттям сповнення великого покликання виступала на сцені і дзвінкими голосами віддала шану Великому Шевченкові його безсмертним „Заповітом“. Діти творили барвисту гаму кольорів їхньої національної ношею, світлим і рухливим лямками і гармонійним сердечним звуком великого привіту. Аж тут співало понад сто дитячих сердець так дзвінко і любно, що мимо волі багатьом набігла на очі слеза, а Великий Тарас, споглядаючи із портрета, наче усміхався і благословив велику, волюну сім'ю, що за його бажанням задала йому „не злим, таким словом“.

Діти гарно також вивели пісню „На високій дуде кручі...“, що за нею слідував добре опрацьований реферат про Шевченка — Вчитель патристизму.

Дальша програма складалася з п'ятнадцяти точок, з них — три картини: „Казка про хлопчика Тарасика“ у виконанні югославської дівчора, „Тарас пастухом“ — бріджпортські діти, та картина з безсмертної містерії „Великий Лях“ у гартфордській презентації.

Були і декламації — збірні та окремі, з яких рецитація малат Світлички та мелодіація другаго класу югославської

групи здобули собі особливе призначення. Відлого прийшов монтаж „Життя Т. Шевченка“ учнів четвертої класу Нью Гейвену, а з окремих декламацій слід згадати одну з Бріджпорту — уривок з „Гайдамаків“, „Гомоїла України“, та четверго югославських учнів, які декламували відповідно: „Тарасові Шевченкові“, слова Лесі Українки; „Мелі однаково“, „До Основ'яненка“ та „І золотої й дорогої“.

На окрему увагу заслужила собі незвичайно драматична рецитація актуальної і на сьогодні поєми великого сподвижника святої волі для всіх помешованих народів, а сьогодні афганців „Кавказ!“. Із музичних точок було вдале виконання двох братів із югославської школи, та одна із бріджпортської групи.

Цей особливий день у житті рідношкілної стейту Коннектикат також звеличав виступ хору „Рідної школи“ із Гартфорду, що по-мистецьки відігравав сім пісень на слова Шевченка: „Думи мої“, „Садок вишневий“, „Тече вода“, „Запали в долині“, „Наш отаман Гамалія!“, „На горіди пастернак“, „Якби мені черевички“. Цей хор має добру дисципліну, гарні голоси і вміння віддати кольорит пісні. Тут бачимо, скільки посвяти і енергії віддав диригент інж. О. Прішляк цьому хору і як зумів він захопити нашу дівчору чаром рідної пісні для користі нас усіх.

На цьому святі — „сборній“ академії рідношкілників трьох міст, у житті було проведено заклик Тараса миротворцем до юти до мети. І саме цього доконали рідношкілники стейту Коннектикат як провід, так і вчителі, а найбільше наша дівчора. Цей одностайний виступ став доказом, що можна чинити „велике діло“, коли громадянин уміють турботу працювати: громада бо великий чоловік.

М. Боржесок

Поклін безсмертному Кобзареві

Ст. Петербург, Фльорида. (В. Г.). — Далеко від святої моголи у Каневі, далеко від просторих степів, байраків та піднебінних сіл, що неначе писані повинні б красуватися, — невеличка громада цього міста ширим серцем споминула Генія, що померлою України в неділю, 23-го березня.

Голова Українського Американського Товариства Маріан Сенік започаткував цей концерт кількома словами, зазначуючи, який дорогий цей день у душах усіх українців. Дальший провід всієї програми він передав Богданові Бемикові, диригенту хору.

Зворушливе „Як умру, то поховайте“ залунало милозвучно, а величезні слова „Заповіт“ неначе відроджували всіх, що в шоденній метушні забувають про далеку Батьківщину, що нині-завтра мусять пірвати кайдани та щасливо жити в „своїй хаті“.

Після цієї пісні-д-р Василь Гуцуляк виголосив свято промову. Промовець суттєво на канві коротенької біографії Поета-Пророка накреслив красу, силу та невмирущість ідей Т. Шевченка, що є і будуть завжди наріжним каменем української духовності. Поет як прометейський Борсь за святі ідеали вільного державного існування України, своїм негасимим вогнем даліше огрівав душі всіх героїв, що різно борються за здійснення його великої Правди.

„Кобзарю, знов до тебе я прихажу. Бо ти для мене совість і закон“ (Ліна Костенко). — Наш великий Поет є постійним дороговказом-совістю для борців, що йдуть шляхом його заповітів.

Сьогоднішні кремлівські царі, царенки та всіякі брехливі інтерпретатори „Кобзаря“ спотворюють, перекручують ясні думки Т. Шевченка. От, наприклад, його „А москалі і світ Божий в пута закували“ вони так перекладали на російську мову: „А царша даже роздух в цепи заковала“ („А царша і повітря в кайдани скувала“). Яка різниця від правдивих слів Поета!

Як ворог не скаженів би, Україна таки діждеться

Честерська громада пом'янула великого Кобзаря

Рік-річно українська честерська громада, очолена Відділом УККА, виконуючи заповіт великого Шевченка, поминає його світлу пам'ять величними академіями, зміст і форма яких мінються залежно від місцевих спроможностей та обставин.

Цьогорічне святкування Великого Пророка відбулося 23-го березня в аудиторії школи св. Духа при УКЦ силами майже всіх прощарків українського громадянства, при чому головну роль в цих святкуваннях відіграла така наша шкільна молодь.

Концерт-святко розпочав співом американського національного гімну співачка Л. Гавриляк, після чого голова місцевого Відділу УККА Василь Пастушок відкрив свято коротким словом обома мовами, вказуючи на велетенські заслуги самого Шевченка та його безсмертної літературної творчості, що появилася в часі найбільшого гніту та переслідування українського народу царським російським урядом.

Шевченко — продовжував бесідник — збудив наш народ із цього політично-супільного сну, він кинув гасла волі та рівності, визнаючи наш народ до повстання проти тиранії. Зупинившись над сьогоднішнім положенням українського народу, бесідник вказав, що тільки в єдності і співпраці ми зможемо виконати Шевченкові заповіти. Прелегент згадав рівнож, що одним із таких осередків єднання, біля якого повинні всі гуртуватися, є УККА та його Відділи на місцях, бо в рамках такого тіла, як УККА, ми зможемо не тільки ширити українську ідею серед своїх, але ми зможемо вийти поза наше „гетто“, освідомлюючи наше оточення про українські аспірації, про нашу культуру й інші надбання.

Мішаний хор при УКЦ св. Духа під керівництвом Володимира Корчинського відіграв Шевченків „Заповіт“, а перед закінченням програми він рівнож виконав пісню „Встає хмара з-за ліману“.

На святі виголошено два реферати, український — читав Орест Грабовий, студент Темпл університету, англійський — Христя Назаревич, студентка середньої школи в сусідньому делаверському стейті. Обидва реферати мали цілком інший говорив про появу першого Кобзаря 140 років тому, аналізуючи поодинокі твори поета, що були поміщені в першому Кобзарі. Він звернув окрему увагу на поєми „Думи мої“, „Кате-

дерина“, „Перебендя“ та інші. Добре враження зробив бесідник на присутніх глибокою аналізою поєм Шевченка та чистотою своєї мови.

Другий реферат мав характер історично-біографічного есею, в якому бесідник докладно проаналізував життя Т. Шевченка від дитячих років аж до його передчасної смерті, вказуючи при тому, які саме твори писав поет у окремих періодах його життя.

Вірш „Чигирин“, слова Т. Шевченка, декламувала по-мистецькому Дозя Пастушок, яка також на вступі поділила обома мовами історичне тло цієї поєми та її значення у творчості Шевченка.

Діти шілоденної школи св. Духа під керівництвом учительського збору та при фортепіановому супроводі Лідії Грабової виконали ряд вокальних точок і декламацій. Вони відігравали пісні: „Вітер з гасм розмовляє“, слова Шевченка; „Заспіваймо“, музика Ніжанківського, „Вєснянку“, народну пісню.

Вірш „Тобі, Тарасе“ Завадовича декламували Е. Бичковська і А. Голєн. „Сонце заходить“, вірш Шевченка, виконали збірно Л. Покой, Г. Федина, Б. Лор і М. Паноріос. Поєму Шевченка „Мені однаково“ в перекладі на англійську мову виконали збірно: М. Кізюк, Д. Зажеляк, К. Курич і Г. Ридзик, а уривок з поєми „Кавказ“ декламував Андрій Болонка.

Всі виступи дітей шілоденної школи були належно підготовані і публіка нагородила їх рясними оплесками.

В часі короткої перерви міжогорічний студент місцевого УМІ класу піаністки Грабової Давид Комановський виконав фортепіановою солю „Гавот“ Миколи Лисенка.

Діти Школи українознавства десятичленною групою виконали декілька пісень при фортепіановому супроводі Ореста Маршалка і кількох декламацій. Вони співали пісні: „Встає бандура“, „Сонце гріє, вітер віє“ на слова Шевченка, та „Поклін Тарасові“, музика Тарнавського.

Поєму Шевченка „Зоре моя, вечірня“ декламував Е. Кухта, вірш „Світанок“, слова Шевченка, виконала Лілі Кізюк, поєму „Заповіт“, слова Скоморовського, декламував Стефан Кізюк, а вірш „Свято в Чигирині“ віддекламував Орест Маршалок.

Концерт закінчено відспіванням українського національного гімну.

Володимир Сич

свого праведного закону і воскресне в своїй величчї та силі, як одна з найкращих держав у світі! А тоді всі ми разом із безсмертним Кобзарем помолімося „як вільні діти“.

Після 20-хвилинної промови українською мовою промовець декілька хвилин пояснив англійською мовою основні ідеї Шевченкової творчості та його всеюдиську вартість в скарбниці культури всього людства.

Хор продовжував свій спів: „Думи мої, думи мої“ неначе зв'язали всіх в одну душу одностайної застанови... Після цього тріо: Н. Бучинська, В. Копиньчак і С. Чіх, дуже гарно відігравали „Зоре моя, вечірня“.

Богдан Бемко в супроводі заганого тріо пань заспівав „Ой нагнувся дуб високий“, а вільна публіка щедро дякувала йому за прекрасне виконання. Проф. Олександр Омельський, що постійно пригравав на піанно, загравав свою власну композицію „Чорне море“, уважливий слухач неначе плив з козаками по синьому морі — так глибоко зворушували ці його мелодії. „Сонце заходить, гори чорніють“ зі сольовою участю Н. Бучинської та Василіни Копиньчак було дальшою точкою концерту. „Розвивайся ти, високий дубе“, слова І. Франка, муз. Стенсена, із сольовим приспівом Людмили Жаске був завершенням всієї співочої частини цього свята. Нелегка кантата

Академія в честь Шевченка в Мінеаполісі

В Мінеаполісі, Мінесота, в неділю 9-го березня по полудні в залі парафії св. Архистратига Михаїла відбулася під проводом Відділу УККА на Мінесоту урочиста академія в пошану Тараса Шевченка. В багатому програмі акадємії входили: слова доповідачів, виступ хору „Дніпро“ під проводом диригента о. прот. Миколи Бриня при акомпанюванні Кіри і Петра Цареградських, декламації, сольові спів Оксани Мірзи-Гемсфорда. Програма розпочалася співом „Заповіт“ заінтованого Славоміром Луцевим, учителем суботньої школи, присутніми в залі. Спів Заповіту створював урочистий настрій. У вступному слові Люба Менжега, голова Відділу УККА, накреслила образ Шевченка як провідника народу, який вказував шлях, щоб народ став господарем своєї землі.

Виступ Гайдї Стефанішин з Пласти із декламацією „Прометей“ О. Маруніча, поєма „Перебендя“ в декламації і співі під акомпанюванням бандури з ОДУМУ за участю Елі Вовк, М. Голуб, С. Лютаревич, Г. Багнет, Л. Григорет, Л. Полєць, Л. Бугаско і С. Едгар здобули похвальні оплески.

Основну доповідь „Шевченко вічно живий“ мав емерит проф. Тадей Петришак. Він основно і ясно представив Шевченка та його ідеї, що треба цілому об'єднаному народові почати їх здійснювати.

Трос дівчат: Таня, Христя і Роксолана Еліот з СУМУ, продекламували вірш Володимира Самійленка „Українська мова“. Вони опрацювали його під проводом своєї бабуні — письменниці.

„Чого мені тяжко“, слова Шевченка, муз. Г. Алчевського, у сольовій О. Мірзи знайшли добру інтерпретацію. Андрій Каркош, не давний учасник протестних акцій української групи на Зимовій Олімпіаді „Смолоскип“, зі ширістю розказав про свої відвідини і враження з поїзду в Каневі. Він тієї ж неділі влаштував невеличку виставку з метою представити українську протестну акцію під час іриш Олімпіади ХІІІ в Лейк Плєсіді.

Декламація „Іржавець“ Володимира Анастаса мол. з організації Української католицької молоді визначилася доброю дикцією.

Що дорожче від Шевченкового Слова?

Василь Пакуляк

Свято Т. Шевченка в Сиракузах

Сиракузька українська громада поминає генія свого народу щорічно. Окремо робить це Школа українознавства ім. Л. Українки і окремо ціла громада під патронатом Відділу Українського Комітету Америки.

Цьогорічний громадський концерт в честь Тараса Шевченка відбувся у день Кобзаря. Громадський концерт, як правило, відбувається в залі Українського Народного Дому. Головним промовцем на Святі Шевченка був проф. д-р Степан Чорний, який зумів своїм палким словом завоювати увагу досить численної публіки.

У програмі святкового концерту участь брали: мішаний хор „Сурма“ під диригентурою Марусі Качмар; бандуристи Христя та Уляна Кльофас; співочий ансамбль СУМА „Чорнобривці“ та окремі декламатори.

Хор „Сурма“ почав концерт „Заповітом“, а опісля виконав „Думи мої“ на слова Т. Шевченка. Соломистою другою піснею був Микола Годажак. Хор виступив у дує на кінець концерту з піснями: „Ой, горе тій чайні“, муз. М. Леонтовича, і „Пісня про Дніпро“, муз. П. Майбороди. Соломистою другою піснею був Григорій Динька.

У гарному виконанні

Микола Дупляк

ПОНАД 300 ОСІБ-МЕШКАНЦІВ МІСТЕЧКА Біллеріка у стейті Массачусетс, створивши „людський ланцюг“, перенесли на протязі трьох годин всі бібліотечні матеріали зі старої будівлі бібліотеки до нової, заощадивши міському управлінню біля 4,000 дол. Це містечко, яке налічує біля 40,000 населення, побудувало нову бібліотеку коштом 1,1 мільйона доларів, перетворивши стару будівлю, який 100 років в історичну пам'ятку. При допомозі „людського ланцюга“ перенесено понад 38,000 книжок та сотні магнітофонних стрічок інших архівних матеріалів.

Роковини Тараса Шевченка в Асторії

Заходом Школи українознавства при парохії Чесного Хреста в Асторії відбувся концерт у пошану Тараса Шевченка 16-го березня.

Всі учні українознавства святою зібраними в залі парохіяльного дому, щоб відсвяткувати роковини Великого сина України. В барвистих українських одягах, з веселими очима і рум'яними личками школярі збуждали в чисельно зібраних присутніх багато радісних думок.

Наші школи виконують дуже важливе завдання у вихованні нового покоління і цьому присвячують управа школи під керівництвом Марії Нестерчук багато уваги. Катехити школи є отець парох Кристофор Войтина.

Програму імпрези приготували учителі школи: М. Нестерчук, директорка школи; Марія Михайлів; Марія Олінець; Віра Хомачук; Богдана Слиз; Володимир Явлюшин і Лілія Магун, опікунка дошкільця. Свято відкрила директорка Марія Нестерчук, коротким словом привітавши всіх присутніх, а учень восьмої класи Олександр Дусанівський привітав від школярів. Хор школи під орудою М. Олінець гарно відспівав такі пісні: „Заповіт“, „Учитель, брати мої“, „Садок вишневий“, „Зацвіла в долині червона калина“. Поклін

Марія Михайлів

Свято в честь Шевченка в школі українознавства т-ва „Рідна школа“ в Детройті

Під гаслом: „Учні в поклоні Великому Кобзареві“, відбулося 29-го березня в.р. в аудиторії Школи українознавства свято в честь Тараса Шевченка, програму якого виконали учні в присутності священників, батьків та членів учительського збору.

Замість доповіді про Шевченка, учні 9-ої класи Д. Демчук, А. Музичка, Т. Рудницький і Д. Феденко читали по черзі текст під назвою „На пошану Тараса Шевченка“. Гарно розповіли про життя і творчість поета допомогла зрозуміти дітям, що був Шевченко й чому так величаво рік-рік обходимо його роковини.

Шкільний хор (коло 40 школярів) виконав під проводом проф. Кирила Цепенди „Учитель, брати мої“, „Поклін Тобі, Тарасе!“ та „О, Україно!“ На тлі хору рецитували Шевченкові слова учень третьої класи Ігнат Шелєй, а учень восьмої класи Тарас Черниш декламував „Мені однаково“. Обидва вони з глибоким чуттям передали ці твори.

Гвір Ульяні Кравченко „В Шевченкові роковини“ справно виконали учні другої класи.

Учениця дев'ятої класи Христя Ляш виконала з чуттям на фортепіано „Елегію“ Миколи Лисенка.

„Розриту могилу“ Тараса Шевченка рецитували уч-

ні восьмої класи: Б. Кальба, К. Козак, З. Павлюх, О. Савіра й А. Томків. Мелодію со слів „Думи мої“ виконали учениці шостої і сьомої клас Х. Андрушків, С. Гришко та А. Ляш.

„Великдень“ Тараса Шевченка — монтаж поезії, сполучений з гагілками, виконали дуже вдало учениці четвертої і п'ятої клас.

Програма свята закінчилася ефектним виступом Юліан Бандуристів, які відспівали „Зоре, моя вечірняя“, „Думи мої“ та „Заповіт“. Мистецькими керівниками й інструкторами Юліан Бандуристів і М. Седрак, Ю. Метелинський і А. Кітаситі, адміністратором — д-р Р. Блюй.

Цілу програму свята вміло вела учениця 10-ої класи М. Дутко.

Директор І. Тарнавська подякувала вчителів за підготовку учнів до виступу та всім виконавцям.

Оформлення сцени займалися члени Батьківського комітету.

Хоч поділи кинула нас далеко від рідного краю, та наша рідна школа, яка несе найбільшу відповідальність за виховання українських дітей, подбала про те, щоб гідно відсвяткувати роковини Великого Тараса.

Христя Ляш

Українська громада в Кергонксоні в роковини Тараса Шевченка

Під час святкування Шевченківських роковин у Кергонксоні сядуть (зліва): Микола Василюк, голова Відділу УККА; заступник голови проф. Володимир Бакум — диригент хору; Оксана Бакум — учителька української школи; о. парох д-р Богдан Волошин; Міла Ренер — імпрезова референтка Відділу УККА; Іван Корвицький — головний доповідач на святі. Позаду хор „Золотий гомін“ у Кергонксоні.

Кергонксон, Н.Й. (Н.Н.). Заходами Відділу УККА 23-го березня відбулося тут свято в честь Пророка України — Тараса Шевченка.

Ціла громада спільними силами виявила соборність як показала зрілість національної свідомості. Громадяни молодші і старші віком, зібрані зі всіх закутків українських земель, власними силами підготували програму, яка була

Відзначення 30-річчя героїської смерті сп. п. генерала Шухевича — Тараса Чупринки в Балтіморі

Заходами та ініціативи Організації Української Визвольної Фронт: ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ, СУ-МА, громада міста Балтімору величаво шанувала сп. п. генерала Тараса Чупринку у 30-річчя його смерті, в неділю 9-го березня в українській католицькій церкві св. Михаїла. Парох о. Іван Дорнич відправив Службу Богу з Панахидою, під час яких співав церковний хор під диригентурою д-ра Дмитра Коструб'яка.

Отець Іван Дорнич у проповіді сказав, що генерал Роман Шухевич — Тарас Чупринка є одним з найбільших ретинків української революції — визвольної боротьби нашої доби, і є прикладом до наслідування. Він був людиною сильної віри і кристалічного характеру. У Панахиді взяли участь хорунжі з національними прапорами.

Святкову академію відкрив голова 14-го Відділу ООЧСУ Володимир Стельмах, привітавши присутніх гостей на залі і подав зміст святкової програми.

Святочинні Апелі перелив Іван Корнофель-Лоза, колишній вояк УПА, закликавши гостей шанувати пам'ять генерала Тараса Чупринку одновимірною мовчанкою. Святкову доповідь виголосив відомий громадський і політичний діяч, проф. д-р

Володимир Стельмах

Павло Плішка співає в Торонті

В неділю 2-го березня Павло Плішка дав у Торонті свій перший концерт. Концерт цікавий тим, що це не лише перший самостійний концерт співака в Торонті, а ще й влаштований українською громадою. Концерт влаштував керівник радіопрограми „Пісня України“ Прокіп Наумчук і він відбувся під патронатом Комітету Українців Канади, відділ Торонто, в залі Конвокейшен Гол Торонтського університету 2-го березня по обіді та пройшов з великим успіхом.

Павло Плішка, передовий соліст Опері Метрополітан у Нью Йорку, володіє своїм інструментом — глибоким і м'яким ліричним басом — свобідно. Його пісні й арії були повні відчуття, змісту та настрою, від глибоко ліричних до драматичних. В програмі концерту були чотири арії італійською мовою, цикл чотирьох пісень англійською мовою та вісім пісень українських композиторів. У всіх трьох мовах кожне слово було виразне, зрозуміле та повне змісту й характеру твору.

Свою програму відкрив Плішка Шевченковим „Гетьмани“ Лисенка, де співак відразу полинув слухачів безпосередньою передачею твору, його глибоким драматизмом, силою розумку.

Слідували „Баллада про Довбуша“ — аранжував Задора, „Безмежне поле“ — слова Франка, муз. Лисенка і „Весела пісня“ — аранжував Ревуцький. Твори, контрастні у своїх характерах, прозвучали переконливо. Цикл „Чотири пісні для азартних ігор“, комп. Джона Джейкоба Найлса, вийшов надзвичайно. Особливо „Коліска“, яку Плішка заспівав з такою ніжністю, сумом та надією, що вона залишилася незабутньою. Надзвичайно виконавчою арією Моцарта „Мадамів-

невий“, Ульяні Кравченко — „Поклін Тарасові“, та Андрій Цимбал — „Село“. Шкільний хор відспівав „Рева та стогне“ при супроводі на бандурі учениці С. Савескої, та „Думи мої“ при супроводі на гітарі молодого Бориса Бакума.

Цінну доповідь про Тараса Шевченка виголосив Іван Корвицький, який представив Т. Шевченка не тільки як поета, але також як педагога.

На закінчення хор „Золотий гомін“ під диригентурою проф. Володимира Ба-

кума гарно виконав пісні: „Жнива“, „Зоре, моя вечірняя“ і „Сонце заходить“.

Голова Відділу УККА Микола Василюк щиро дякував всім виконавцям програми та всім тим, які сприяли до цієї успішної імпрези. Особливе визнання було дане членам хору „Золотий гомін“ його диригенту, які, звертаючи увагу на різні труднощі, доказали, що при добрій волі громада може виявити свою красу і життєздатність.

У Філадельфії відбудеться образотворча виставка Я. Стадника

Ярослав Стадник-Мадонна

В приміщеннях Вищої Української Дівоцької Школи в Дженкінтаві, біля Філадельфії, відбудеться в дні 4-11 травня, в.р., образотворча виставка Ярослава Стадника. Відкриття виставки з коктейлем відбудеться в неділю 4-го травня о 4-й год. по полудні. Любителі мистецтва Філадельфії й околиці матимуть нагоду перший раз завітати до з творчістю доброго, але із-за своєї надмірної скромності мало розкритого майстра пензля.

Мистецтво Ярослава Стадника народилося в Черняхівській біля Бражара, Галичина. Завір'юха Другої світової війни закінчила його до Італії, де він закінчив з відзначенням Академію мистецтва в Римі, де також уперше брав участь у виставках організації міжнародних мистецтв.

Прибувши до Америки, Я. Стадник продовжував мистецтві студії на університеті Анн Арбор, Мічиген, і став членом організації американських малярів і графіків. Він бере участь в різних мистецьких американських виставках, на яких одержав декілька нагород та відзначень. Рівногості виставляв свої твори в стейтах Массачусетс і Нью Джерсі.

Для українських знавців і любителів мистецтва Нью Йоркської метрополії Я. Стадник відомий із кількох збірних та двох індивідуальних виставок, що відбувалися в Галерії ОМУА в Нью Йорку.

Для повнішої характеристики Я. Стадника як мистця слід додати, що крім доброї мистецької освіти він має врожденний мистецький талант, який

наш співак мріє також наспівати пластинку українських творів з хором у супроводі бандур.

Строгий торонський критик Джан Краглонд з „Глоуб енд Мейл“ в суперлативах писав про цей концерт. Ось, наприклад, про арію Моцарта з „Дон Джованні“ він сказав: „...це був Моцарт розкішно фразований, чудово ліричний, у бездоганному стилі. Якості, яку рідко коли можна почути на нашій або якійнебудь іншій оперній сцені...“

Оксана Бригун-Соколик

ЧИ МОСКВИ ПОЩАСТИТЬ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Тяжко, але можна і треба! На щастя, в протилежності до минулих часів, Москва, правдоподібно вже не матиме досить часу, аби народи, які вона „проковтула“, „перетравити“ у своєму ненаситному „котлоку“. Найкращим прикладом цього може бути недавня окупація Афганістану. Все більше і більше, і то порівняно швидким темпом, збирається хмар над це єдине в світі нерозчленоване суверенне імперію, яка, наче грабінник, якого зловлено на „гарячому“, хоч ще на всі боки відгортається і наступає, але який вже усвідомив собі, що потенційні сили його противників занадто могутні й численні аби він міг їх подолати, і тим самим, щоб його дії знову могли залишитися безкарними. І, хто знає, може передбачення Альмарика про розпад союської імперії в 1986 році дійсно сповниться!

Єдиним рятунком не лише для української мови, але й українського народу взагалі, є одне: якнайшорше визволитися з-під ярма комуністсько-московського окупанта.

Своїм рятунком не лише для української мови, але й українського народу взагалі, є одне: якнайшорше визволитися з-під ярма комуністсько-московського окупанта.

Відбулися річні збори „Самопоміч“ в Чикаго

В Чикаго 23-го березня відбулися річні збори кооперативної каси „Самопоміч“, на яких уступаючих членів з малими змінами наново обрано до складу керівних органів. На першому після-виборчому засіданні керівні органи каси „Самопоміч“ уконститувалися у такому складі: президія: президент — Роман Мицик, віцепрезидент — Роман Бігун; фінансовий референт — Роксолана Гарасимів, секретар — Олександр Пошиваник, почесний президент — Олександр Плещевич. Члени ради директорів: Ігор Вислоцький, Віктор Войтих, Іван Павлик, Ореста Пільська-Фединак, Михайло Кос, Лев Казанівський. Почесні члени: Ярослав Войнаровський, Стефан Коцій, Александер Нагорняк. Кредитовий комітет: голова — Ульяна Гриневич, заступник голови — Іван Печенюк, секретар — Галина Олек, члени — Теодор Яків, Хризант Костюк. Контрольна комісія: голова — Любомир Джулинський, заступник голови — Любомир Климкович, секретар — Володимир Гайдук, члени — Михайло Пилипчук і Антін Коцупула.

Річні збори, на яких було коло 180 осіб, відкрив і провадив ними президент Роман Мицик. У своєму звіті він підкреслює, що досягнення каси „Самопоміч“ завдячується зрозумінню і довірі громади до своєї української інституції та відданому керівництву й фаховим працівникам каси.

Екзекутивний директор фінансовий референт Роксолана Гарасимів до свого фінансового звіту детально зреферувала економічний стан держави, в системі якої перебуває і каса „Самопоміч“ із усіма державними приписами й обмеженнями. Д-р Гарасимів підкреслила, що коли ринок банків у позиках доходив до 20% і виплачували високі різні рідні сертифікати, федеральні кооперативні каси, в цьому й „Самопоміч“ (до кінця березня), федеральними законами були обмежені з позиковими відсотками до 12% максимум, а виплата відсотків на вкладах безпосередньо залежала від відсотків позик. Керівництво „Самопоміч“ своєю далекозорістю, ініціативами й одночасною обережністю до українського громадського капіталу не тільки зберегло добрий стан установи, але й вело до дальшого

росту каси — до 30,000,000 дол.

Почесний президент Олександр Плещевич, доповнюючи звіт, ствердив, що спеціальна резерва та прогресивне діловодство, що не дуже давно було предметом критики, не тільки зберегло від труднощів, але і допомогло у рості каси.

Уступаючий доволітній голова кредитового комітету Александер Нагорняк у своєму звіті підкреслював відповідальність і скрупульозність праці комітету.

Після звіту голови контрольного комісії Любомира Джулинського, на його пропозицію збори удили абсолюторію одногослосно із оплесками уступаючій управі.

Номінаційна комісія, до складу якої традиційно покликані три представники організації молоді, була така: Віра Коновал (ОД-УМ), Олег Гановський (Плест) і Степан Дрозд (СУ-МА). Список нових членів до керівних органів, запропонований номінаційною комісією, був прийнятий одностайно зборами.

У дискусії над звітами та урзінному було більше привітів і схвалення, ніж запитів чи дискусій, тому що усі звіти були детальні й вичерпуючі. Між привітаними президентом спілки „Певність“ д-р Юрій Куляс gratулював керівництву каси „Самопоміч“ за здоровий стан і ріст каси, зокрема в тяжкій і досить невпевненій фінансовій господарській стан держави.

Членство кооперативної каси „Самопоміч“ на річних зборах ствердило річчя до своєї української кооперативної каси „Самопоміч“ та її наново вибраного керівництва. Каса „Самопоміч“ — це українська соборна кооперация, це фінансова сила українців, яка служить українській громаді та на усіх відтинках допомагає їй.

Якщо ви є одні з тих, що тримають свої ошадності в чужих установах, або маєте знайомих, запитайте, скільки ті установи пожертвували на українські потреби. У відповідь чужі установи напевно скажуть: „Ватс дет?“ Ставлять членами каси „Самопоміч“. Запросіть своїх знайомих. Цим Ви не тільки допоможете українській громаді, але цим і Ви скористаєте з послуг своєї української каси.

Ол. Пошиваник

Академічний вечір у Філадельфії — „Муза за гратами“

Коли преса принесла вістку, що 30-го березня у Філадельфії в приміщеннях УКУ відбудеться академічний вечір, організований студентами і присвячений переслідуванню патріотів України, словом Надії Світличної, речиталем студентів і студенток, книжковим базаром і товариською зустріччю з перекусом, — приємно було читати, що студентська молодь щось корисного і гарного робить — дає себе відчувати в громаді в позитивному розумінні.

Цей вечір-зустріччю молоді — відкрив і провадив ним студент В. Іваськів. Присутніх було 60 осіб.

Надія Світлична дала гарний перегляд поетів шестидесятих років сучасної України. Вони — це була молодь, що хотіла знати всю правду, не лише окрайку. Вони перші, що почали рух за правду. Вони навчили людей сумніватися у вартостях, які їм передавали урядові і стандартно. Не пішли на компроміс з режимом за військом кількох: Драч, Коротич, Павличко, Вінграновський і ще дехто. Поетів шестидесятих років характеризує велика любов до української мови, української культури і всього, що рідне. За те вони готові були піти на терпіння і жертву і пішли.

У наступній точі виступали такі студенти і студентки: Оля Михайлюк — „Вічний Жені“ С. Караванського; Віра Бойко — скрипковий сольо „Українська Сюїта“ композитора Дашака, аккомпанювала Р. Гарасимович; Наталка Ковали-

шин — „Естафети“ Ліни Костенко; Павло Гурський — „Прелюдія“ невідомого композитора з України, „фуга“ композитора Колодуба; Маріяна Михайлюк — поема „Фантазія“ Миколи Руденка; Марко Малий — композиція „Токата“ Берковича і прелюд — Степового; Віра і Мирон Бойки — „Баркарола“ Лисенка; Роксолана Гарасимович — при фортепіано.

Виконання всіх було на відповідному рівні, за що присутні винагородили їх оплесками. Книжковий базар і товариська зустріч з перекусом додали тону до вже приємної родинної атмосфери. Шкода лише, що крім сімох молодих виконавців програми на залі було теж таке число присутніх студентів — тобто одна четвертина всієї публіки, хоч у першу чергу — це була зустріч молоді. А коли додати, що у Філадельфії й околицях є біля п'яти сот українських студентів, то сум огортає душу.

Тому перед цією активною групою молоді, що влаштували вечір „Муза за гратами“ стоїть велике завдання: активізувати і решту української студентської молоді, а це — на мою думку — можна досягнути в першій мірі, видаючи сталу газету.

Зіновій Квіт

3 дипломатичної акції ОУН і АБН

У зв'язку з загостренням міжнародної ситуацією підготовлено і вислано кілька років меморіалів від Організації Українських Націоналістів за підписом Голови Проводу Я. Стецька до урядових чинників вільного світу.

І так у лютому ц.р. був пересланий меморіал до президента Джиммі Картера, міністра закордонних справ ЗСА С. Венса і дорадника в справах національної безпеки З. Бжезінського.

В цьому меморіалі з'ясовано, що агресія Москви в Афганістані — це природне явище московського імперіалізму, який є притаманним цьому народові від початку виникнення його держави. Експансія проводилася під різними кличками: „панславизму“, „православ'я“, а тепер комунізму. У меморіалі звертається увагу, що навіть у конституції СРСР є окремі параграфи про підтримку для „національно-визвольних рухів і соціальних революцій“, щоб тим чином дати Москві змогу ініціювати все нові війни та втручатися у внутрішні справи дру- гих, вільних народів.

Московський план на сьогодні — це опанувати стратегічно важливі позиції в Азії й Африці, щоб відіізати індустріалізовану Західну Європу від багатих на природні поклади країн Близького Сходу й Африки. Найкращою відповіддю ЗСА на агресію в Афганістані було б між іншим визволення Куби, яка являє себе московський бастион для завоювання Південної Америки і постачає Москві наемників для опанування Африки.

Меморіал звертає окрему увагу на національне питання, на поневолені народи в московській імперії, визволення яких сдино могло б дати тривалу розв'язку світовій кризі, бо було б усунуто постійне джерело конфліктів, загрози для цих вільних народів від московського імперіалізму. Національне питання в ССОР не може бути трактоване, як внутрішнє питання Москви, а навпаки — концепція визволення поневоленіх народів повинна стати складовою частиною закордонної політики вільних країн світу. Далі в меморіалі подається національний

стан в московській імперії і таке ж процентове відношення в Червоній армії та аналізується можливість допомоги поневоленіх народів у їхній боротьбі. З'ясовано зокрема далекосяжне значення самостійності України, яка своїм природними багатствами, населенням, а головним — безперервною боротьбою є ключем до розвалу імперії, а тим самим — до самостійності всіх поневоленіх народів. З цього відмінним змістом був висланий меморіал до прем'єра Великобританії лорда Течера і міністра закордонних справ лорда Карінгтона.

Меморіали одержали міністри закордонних справ Бельгії, Німеччини, Франції, Данії, Фінляндії, Греції, Ірландії, Італії, Еспанії, Люксембургу, Голландії, Норвегії, Португалії, Швеції й Швейцарії.

Меморіал, висланий до міністрів закордонних справ Єгипту, Японії, Австралії, Національного Китаю, Саудівської Аравії, Туреччини, Ізраїлю, вказував зокрема на велике пов'язання національної безпеки цих країн з визволенням поневоленіх народів, що рівнялось би розвалу московської імперії.

З південноамериканських країн меморіали отримали президенти і міністри закордонних справ Аргентини, Бразилії, Парагваю, Мексики, Венесуели й Чиле.

До президента Пакистану вислано меморіал з більш конкретними пропозиціями, а з представниками тієї країни відбулися окремі зустрічі. Також амбасадори в Бонні вгорі вислених країн дістали копії меморіалів і супровідні листи.

Окремо розпоряджений був меморіал до місій країн вільного світу в ООН, а окремо до генерального секретаря НАТО — Й. Лянда-са.

На засіданні ЦК АБН прикінці січня 1980 року був запропонований головою АБН Я. Стецьком проект від АБН. Національні представники озаявлювалися з текстом, після деяких своїх доповнень прийняли текст меморіалу, який за підписом членів ЦК АБН був висланий американському й іншим урядам західних держав, про що вже раніше було повідомлено.

С. П.

ТВОРЧИЙ ШЛЯХ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

це найхарактерніша риса його підходу до фольклору. Зокрема часто Людкевич звертається до музичної творчості карпатських лемків, шкаює за своєю ладовою і ритмічною основою. Такою є пісня „В кадиновім лесе“.

Перші ліричні хори Людкевича за стилістикою близькі до народної пісенності. Опрацювання їх позначене, як завжди сам композитор, впливом Михайла Лисенка, зокрема його обробок ліричних пісень. Пошуками засад народної лірики зумовлено, зокрема, звернення Людкевича до Шевченківського „Закувала зозуленька“ (1897), теми дівочої самотності сирітської долі.

Щоб зберегти суцільність настрою, композитор задовольняється лише половиною вірша, але й використовує „мотив народної пісні про сирітку“, реалізуючи в такий спосіб і поетову композицію настрою, і водночас здійснюючи синтез народної стилістики в поетичній і музичній образності.

Ліричний сумовито-ніжний настрій накреслено вже першою побудовою з народною мелодією. Сам наспів неясний, але щирий, лагідний. Особливо важлива роль гармонії.

Друга частина хору — новий тематичний варіант, виразніший, емоційний, відтінений тональним зіставленням, зрозумілий структурно-варіаційним повтором останнього речення.

Загалом трьома проведеними куплетними побудовами накреслюється рельєфна лінія розвитку, що поглиблює пісенний образ, створює відчуття цілісності, поетичної вишуканості. Метода композитора близька до обробки ліричної пісні.

С. Людкевич, хоча багато створив у своєму довгому житті, та все таки нарікав, що це ще не досить. Жалувався, що не сколював творів Ніщинського, й повинен був записати кожне слово, що до нього сказав Франко, бо він мав добре вичуття музики.

НОВИЙ УРЯД ЗІМБАБВЕ ОПУБЛІКУВАВ СВІЙ перший бюджет. У видатках, запропонованих проектом нового бюджету особливо значні суми призначено на допомогу убогим. Ідеться, очевидно, про чорну частину населення, бо білі в Зімбабве це з малими винятками дуже заможні фермери, підприємці, професіоналісти, тощо. Високий життєвий рівень білих у Зімбабве був головною причиною їхнього перебування в Зімбабве.

В ТРІПОЛІ, СТОЛИЦІ ЛІВІ, ЗАКІНЧИЛАСЯ конференція чотирьох арабських держав — Лівії, Південного Ємену, Азії, Сирії з участю голови ПВО, Ясіра Арафата, у якій полагожено конфлікт Лівії з ПВО, причому Лівія зобов'язалася відновити допомогу для ПВО в сумі 70 мільйонів доларів річно, а всі учасники домовилися створити спільне військове командування.

МЕШКАНИ СЕЛА БІНТ ДЖЕБІЛ В ЛІВАНІ, які вбили двох ірландських вояків, членів охоронного корпусу ООН, заявили, що вони й надалі вбиватимуть усіх ірландських вояків, як тільки їм це вдасться, з пімсти за допомогу палестинським терористам з боку ірландців, наслідком чого загинули деякі їхні односельчани.

Інж. Микола Семанишин вибраний на голову УККА Ньюарку, Ірвінгтону й околиці

В неділю 30-го березня в Українському Народному Домі відбулися загальні збори Відділу УККА, Ньюарку-Ірвінгтону й околиці. Зборами проводила президія в складі: інж. Микола Семанишин — голова, Кость Степовий — заступник і Маріан Корміло — секретар.

Після молитви, що її провів о. Іван Наконечний, звітували: Петрух Ярослав, секретар; Боднар Володимир і Багрий Володимир зовнішні зв'язки; проф. Ігор Зелик, шкільництва; Ігор Олшанський, референт політичних зв'язків; Божена Олшанська, жіночі організації; Володимир Боярський, референт національного датку; Кость Гречак, фінансовий референт; проф. Михайло Цяпка, голова; інж. Михайло Чайківський, голова контрольної комісії.

Після широкої дискусії ухвалено резолюцію уступачої управі та вибрано нову управу, яка відразу по зборах на своєму першому засіданні ухвалювала, як слід: інж. Микола Семанишин — голова, д-р Микола Чирівський — дру-

гий заступник, Маріан Корміло — секретар (укр. мова) та Володимир Боднар — секретар (англійської), Ярослав Петрух — фінансовий референт, Володимир Боярський — референт національного датку, Ірена Басняк — імпресова референтка, Юрій Дребич — організаційний референт, Зенон Семанишин — представник студентів і Надія Бігун — представниця жіночих організацій.

Контрольна комісія: професор Михайло Цяпка, Кость Гречак, Василь Манько, Нестор Басняк і Дмитро Бобеляк. Товариський суд: мгр Адам Гордінський, мгр Дора Рак, Андрій Дац, Юрій Дац і Володимир Псуї.

Листу кандидатів до нової управи запропонував зборам Нестор Басняк в імені номінаційної комісії, яка діяла перед зборами та під час їх.

Збори подякували попередній управі за її жертвенну працю, а особливо фінансовому референту Костю Гречакowi, який щок функцію виконував протягом 12-ти років.

М.К.

Психіатр про українську вдачу

Стемфорд, Конн. (М.Борисюк). — Лікар-психіатр д-р Юрій Савицький був головним бесідником на спільному сніданку, що його влаштувало „Чоловіче Товариство при Катедрі св. Володимира в Стемфорді“ 30-го березня ц.р. Лікар Юрій Савицький недавно відкрив лікарську практику у місті Стемфорді побіч відомого українського лікаря д-ра Мирослава Драгана. Д-р Савицький — градуант Медичного відділу Корнелльського університету на відділі Медичного центру Нюйоркського шпиталю, своїм справді цікавим рефератом захопив слухачів, тому що симпатично і промовисто виводив на арену нашу людину, що тут у цій країні починає здобувати собі місце серед американського інтелектуального світу.

Нова еміграція, шок переїзду у рідному краю тяжку школу життя під чужою займанщиною, опинившись на вільній землі, відразу увійшла в течію американського життя і, маючи досвід власного життя, зуміла скоро пристосуватися до тутешніх обставин і швидко засвоїла собі всі корисні прийоми та настанови модерного життя.

Сталося це завдяки питомій українській вдачі, що, зберігаючи свої власні „я“, не дала себе зіпхнути до рівня „меншостей“, а, твердо змагаючись за своє прижиття і позбавшись „комплексу меншовартості“, продемонструвала свою ідентичність та у висліді заставила сторонніх партнерів у праці шанувати й рахуватися з „новим українцем“.

Нова генерація за поштовхом батьків зуміла у великому суперництві з тут родженими американцями здобути собі професію власного вибору і зайняти становища в американському апараті завдяки своїм високим знанням та вмілість виявити свій досвід та ініціативу. Тепер ми маємо численні кадри лікарів, інженерів, промисловців, вчителів, що організовано ве-

дуть перед у наших громадах і не занебнують своїх обов'язків супроти Церкви і громади. Інакше не якесь політична група має переможний вплив на формування світогляду модерного інтелектуала-українця, а загальні і однакові виступи збірності, чи то молоді, чи студентства, чи молодих професіоналістів.

Сьогодні українська людина у сфері змагань за права свого народу має змогу більше причинитися до популяризації нашого імені, а зокрема доказати, що ми нація високих здібностей і культурних надбань.

Під теперішню пору нам треба обов'язково сконцентрувати всі наші зусилля в цьому напрямі, щоб ми ясно і недвозначно під час теперішнього перепису населення в ЗСА являмо-сявньо заявили наше українське походження, щоб твердимими буквами було вписане ім'я „українець“, щоб ми „стали похоронені“, щоб відтак кожний з нами рахувався і шанував.

Стемфордська громада у цім понаддвісті осіб прийняла оплесками науку психіатра і неодноразово із тих, що то ведуть теревени про спільний „казан“, відкрили очі на поняття „етнічного кореня“, що тепер став домінуючим у концепції американської державної політичної лінії.

Нам треба вимагати, щоб кожний кандидат на Президента, чи інші кандидати до Конгресу, чи легіслатур, знали про наші домагання і декларували свою підтримку наших аспірацій.

Так пройшов спільний сніданок, що став сполучкою приємного із корисним, і о. декан монсеньєр Стефан Хреста, подякувавши присутніх, закликав усіх вірних, щоб при переписі населення у випадку сумнівів голосилися до нього за ясення імені. Стемфордський культурний і релігійний, як бачимо, збагачується поступово молодими інтелектуалами, що не ховають свого українського імені, а гордо його демонструють серед американського загалу.

Розгром Москви під Конотопом (Святкове відзначення 320-річчя в Лос Анджелесі)

Хор „Кобзар“ з Лос Анджелесу під диригентурою маестра Володимира Божика під час відзначення перемоги України над Москвою під Конотопом.

Об'єднання 6. Вояків Українців в Америці, Відділ Лос Анджелес, в червні 1979 року вислав до СКВУ, УККА, КУК, центральних ветеранських організацій і Стрілецької Громади листи. До перших трьох такого змісту:

„Світлі Президії!

Гротескова і гістерична дурійка большевицької пропаганди „воз'єднання на віки“ України з Росією з приводу 325-ї річниці Переяславського договору в 1654 році вимагає гідної протипації, яка б перед цим нашим народом як у діяспорі, так і в Україні, а також перед цим цивілізованим світом здемакувала віроломство і забракність Москви, яка не дотримала постанов Переяславського договору-так само, як відсоток тієї не дотримує інших підписаних нею договорів.

Найкращою нагодою того здемакування з цього року можливість відзначення цілою нашою спільнотою у всіх країнах поселення у вільному світі 320-ї річниці перемоги під Конотопом у 1659 році, де збройні сили українського народу на чолі з гетьманом Іваном Виговським розгромили московську армію, яка проти постанов Переяславського договору увійшла збройно на українську землю, щоб її загарбати та поневолити.

Для того звертаємося до Світлич Президій з вичислюваною пропозицією опублікувати в пресі відповідні звернення, щоб громадські організації спільно з ветеранськими, де такі існують, у всіх наших громадах у вільному світі відзначили не пізніше як до кінця цього року 320-ту річницю перемоги України над Москвою під Конотопом в 1659 році. Виголошення на тому відзначенні відповідної доповіді про нашу блискучу перемогу над москалями піднесе на дусі цілу нашу спільноту.

Для опрацювання такої доповіді можуть придатися долучені дві прилоги. В пресовому зверненні можна б згадати, що Світлі Президії можуть, на прохання, переслати копії тих двох прилогів тим громадам, в яких намічені доповідати мали б трудність роздобути джерела для опрацювання відповідної доповіді.

Наш Відділ ОБВУА робить вже потрібні приготування до такої відзначення.

З глибокою пошаною до усіх трьох Світлич Президій.

За Управу Відділу ОБВУА: підписи:...

2. пригоди: 1. Розвідка Юрія Тиса-Крохмалюка „Бій під Конотопом“ (12 стор.) 2. Стор. 489 і 490 „Великої Історії України“, вид. 1. Тиктора 1948 р.

Ідучи за цим закликом, 9-го грудня 1979 року Відділ ОБВУА влаштував під проєктором Українського Культурного Осередку і за спільного СУМА, Пласту і хору „Кобзар“ святкове відзначення розгрому Москви під Конотопом. На сцені видні портрет гетьмана Івана Виговського і великий напис: „Розгром Москви під Конотопом 1659-1979“.

Голова Відділу інж. О. М. Тишовицький відкрив свято вступним словом, заявляючи, що ця імпреза є нашою відповіддю Москві на її брехливу пропаганду з нагоди 325-річчя Переяславського договору, що останній був актом „воз'єднання на віки України над Москвою“.

Центральною точкою програми була доповідь „Бій під Конотопом“ історика Юрія Тиса-Крохмалюка, яку в скороченні відчитав Святкополк Шумсь-

кий. Рівночасно висвітлювано: мапу України і три монументальні образи з боїв під Конотопом нашої визначної малярки Надії Сомко-Макаренкової, уродженки Конотопу. Публіка у великому напруженні переживала опис воєнної стратегії великого полководця — гетьмана і світлого полдвигу хоробрих і завзятих козаків, котрі без вагання віддали своє життя за Батьківщину.

Точка „Вшанування Героїв Конотопу“ викликала найбільш емоційне піднесення настрою. Заповідач голосів: присутні тут з прапорами ветерани українських і американських армій та представники Пласту і СУМА, а з ними вся українська громада в Лос Анджелесі складають у найбільшій пошані глибокий поклін Героям Конотопу! Публіка встала, одностайно, тиша, прапори похилились, а сурма грає Останній салют.

На мистецьку програму склалися: Мирослав Крук, мещо-сопрано: „Розкрийте зиниці“ і „Жита“, Микола Симчишин, тенор: „Горить моє серце“ і „Січ в похолі“, Андрій Китатий, бандурист: дума „Бій під Конотопом“. Група юначок Пласту: „В'язанки козацьких пісень“, Гліб Старовийт: декламація „Конотопська слава“, Хор „Кобзар“ — диригент маестро Божик „Народним. Лицарям“, „Пісня Мазепи“, „Живи, Україно!“ української гімни. Проф. Леся Вахнянин-Куриленко: американський гімн і фортепіанний супровід. Всі точки програми були дуже добре виконані, а публіка вперти оплесками домоглась надлатків.

Усім виконавцям програми і хористам належить признання і подяка, теж пані Сомко-Макаренкової за випищення прозірок, д-р Ярославів Пікулицькому за висвітлювання прозірок образів і мапи, а побр. Глібові Старовийтові, уродженцеві Конотопу, за його портрет гетьмана І. Виговського і декорацію сцени.

Імпрезу підготувала управа Відділу: Ярослав Білинський був організаційним референтом, якому допомагав голова: Теодор Данчевський був фінансовим, а Александер Муш — господарським референтом; Святкополк Шумський був дуже добрим доповідачем і заповідачем. Молодечий сумівець Роман Чіч був сурмачем. Багато з учасників мали десятки миль дороги, тож був теж буфет.

Ідею відзначення Конотопу прийняла наша громада і ті, що взяли участь у програмі, надзвичайно прихильно, а багато висловлювали свій ентузіазм! Це ж бо є утривалення світлич подій з нашої історії, які ми досі не використовуємо для скріплення національної свідомості та гордості в молодшій генерації. А маємо їх більше в нашій історії. Простора зала УКО (колишнє кіно) була заповнена.

Треба підкреслити, що така імпреза без ґрунтовної доповіді не була б повною і задовільною. Історик інж. Юрій Тис-Крохмалюк на основі багатьох джерелних матеріалів вивчив ту визначну подію і написав розвідку „Бій під Конотопом“, бій, що увійшов до історії, як найбільша збройна перемога України над Москвою.

Наш Відділ дав початок відзначуванню Конотопу, а за п'ять років відзначити мусь масово 325-річчя всі українці у вільному світі.

Інж. Ярослав Білинський

Чому ми не маємо українського театру?

Чомусь не хочеться вірити, щоб на велику українську громаду в Америці, а особливо у метрополітанському Нью Йорку, не було українського театру. Було дуже багато спроб створити український театр, але недовір'я, заздрість розбивали всі найкращі бажання і добро волю любителів українського мистецтва.

Наші вороги, — ми маємо на увазі ворогів українського народу, — забирали в нас майже все: хліб, землю, волю. Але ще ніхто не міг відібрати в українця пісню. Ми можемо сміливо твердити, що пісня та українське мистецтво є частиною душі нашого народу. Навіть у післявоєнних таборах, коли, здавалось, було не до мистецтва, українці творили хори та театри. А коли приїхали до вільної Америки, ці мистецькі одиниці продовжували свою працю. Та ось останній рік був, здається, першим, коли у Нью Йорку не стало українського театру. Щоправда є Театральна студія нашої відомої та невтомної Лідії Крушельницької, але це лише студія для виховання молоді, а театру ми не маємо.

І ось, відчувачи потребу створення українського театру, збиралася невелика група людей, яка вирішила відновити у Нью Йорку український театр. На перших порах була група така маленька, що не могла поставити навіть найменшої вистави. Стали запрошувати акторів, співаків. Зверталися до всіх. Але довго не було відгуків. Одні говорили, що не мають часу, інші — відмовилися. Були і такі, що не вірили в ідею створення театру, бо знали, що стувати не мали фінансового забезпечення.

Тут треба сказати, що ми дійсно вирішили створити український театр у Нью Йорку без фінансової бази. До деякої міри нам пощастило: нам безкоштовно дали залу та кімнату для проведення проб у будинку Визвольного фронту за адресою 136 Друга вулиця.

Не будемо приховувати, але майже всі актори, до яких ми зверталися, не прийняли нашої пропози-

ції-запрошення, але ми вперто продовжували шукати людей. Першими прийшли до нашого театру Ольга Гірняк, Марія Кудрин, Михайло Туркало, Павло Данилів, Лавренція Туркевич. Трохи пізніше до нас приєднався відомий скрипаль Рафаїл Венке; в той же час при хорі „Жайворонки“ було створене дівоче тріо у складі: Марія-Кін, Бригітта Заць-Лавовська та Галла Блага. А потім до нас приєднався Юліан Китатий, син видатного бандуриста Петра Китастого, також вже досвідчений бандурист. Тут ще, на щастя, приїхали до Нью Йорку з України нові емігранти професійні актори — Євеліна Белюць, Вільям Крачковський і режисер Олександр Жуба. І справа закінчилася. Почалися проби, а після проб ніхто не спішив додому — обговорювали театральні справи.

Тепер вже робота йде повним ходом. Ми готуємо жарт Кропивицького „По ревізії“, та концертну програму під назвою: Українське ревію „Веселлий вечір“.

Ми плануємо поставити оперу, музичну комедію, сучасну політичну драму, а також лавати концерти. Тобто ми хочемо створити такий театр, який би міг охопити всі жанри театрального мистецтва. А то ми ми назвали наш театр: „Український музично-драматичний театр“.

Ми закликаємо всіх українських акторів, співаків і музикантів приєднатися до створення громадського Музично-драматичного театру в Нью Йорку.

Для тих, хто бажає серйозно студіювати театральне мистецтво, хоч і ніколи не грав на сцені, ми відкриваємо студію, де аматори будуть студіювати техніку акторської майстерності, техніку сценічної мови, руху тощо. Викладатимуть висококваліфіковані актори.

За інформаціями звертатися просимо по телефону (212) 873 - 8800 ext. 1107. Найкраще звонити поміж годинами 10-12 рано.

Український Музично-драматичний Театр (УМ-ДТ)

Вийшла автобіографія мистця Василя Курилика

William Kurelek: Someone with me. An autobiography. McClelland and Stewart, Toronto 1980; \$14.95.

(С.Г.) Цими днями на книгарських полицях появилася коштом англійського видавництва автобіографія найвідомішого українського канадського мистця-малюка с.п. Василя Курилика (1927-1977).

У вступному слові до книжки дружина мистця пише, що півроку перед його смертю (3-го листопада 1977 року) зауважила, що він майже весь час посвячує на писання життєпису. Це її застало, і вона спитала його, чи припадково він не хоче змінити професію-кар'єру. На її здивування він відповів: „Я ще не знаю...“

Так інтенсивно працював мистец над своїм життєписом, в якому змалював свій життєвий шлях від малого фермерського хлопця на розлогих преріях Західної

Канади в час великої господарської кризи, через середньошкільний й університетські студії у Вінніпегу, студії у мистецькому коледжі в Торонті, в Мехіко, а між тим як доробув у лісах північної Канади, щоби придбати гроші на дальшу науку, яку продовжував у Англії, де попав у дивне психічне замовлення, з якого вивів його зворот від безбожницького марксизму до навернення до Бога, аж до найвищого шабля мистецької слави.

Мистец дуже хотів, щоб цей життєпис появилася друком ще за його життя (в тому часі він був, здається, свідомий серйозної недуги пістрька), бо бажав на приклад власного життя вказати тим, які будуть його слухати, як можна вірою в Бога осягнути внутрішній спокій, спокій душі, надію на краще й есентуально-вдоволення.

Приготовляється наукове видання про „Шляхту — дворянство в Україні“

Скідньо - Європейський Дослідний Інститут ім. Вячеслава Липинського у Філадельфії подає до відома, що — паралельно з редакційними колегами різних своїх видавничих проєктів, — створено також окрему редакційну колегію для зібрання й опрацювання всіх доступних джерел і матеріалів з метою приготування до друку основної праці про „Шляхту-дворянство в Україні“. Ця праця буде подана в приступній формі для широкого читача, але без шкоди для історичної правди.

Книга вміщатиме студійні праці, розповіді та матеріали до історії шляхти в Україні та її ролі й значення в державному, релігійно-церковному і політичному житті Русі-України, як теж ролі у збудуванні й плеканні історичної пам'яті й тих

вартостей, що давали і дають досі підставу для політичних стрімливих і самого політичного існування української людини.

У заданій книзі дослідник і читач знайде вперше можливо повний гербовник українських шляхетських родів.

Редакційна колегія працює покищо в такому складі: Вячеслав Сеноточів-Бережний, Святослав Гордінський, Євген Зиблікевич, Омелян Прицак, Олександр Стобба і Володимир Трембіцький. Редактором і впорядником є Володимир Кульчицький-Гут.

Прохастесь всіх, що мають матеріали про шляхту чи тільки про свій рід, посилати їх до Інституту на адресу: W.K. Lypynsky East European Research Institute, Inc. 1204 W. Lindley Avenue Philadelphia, Pa. 19141.

Увага! Вже появилася друком книжка Увага! Улас

Будьмо знайомі, українці всіх континентів!

Це заклик Осередку Листування, створеного при кінці 1973 року заходом д-р Теодозії Савицької, референтки Суспільної Опіки Головної Управи Союзу Українок Америки. Осередок, провадять Анна Кравчук, членка 86-го Відділу СУА в Ньюарку, Н.Дж.

Мета Осередку Листування — дати змогу українцям і їхнім нащадкам, розкиненим по всьому світі, навести контакт. Листуватися можуть усі — старші, молодші і зовсім молоді. Особи однакової статі чи різної, одружені і неодружені, студенти і учні різного роду шкіл. Зацікавлених в листуванні прошу звернутися на подану нижче адресу, подаючи такі інформації про себе: ім'я, прізвище та докладна адреса (латинкою); вік; суспільне становище чи професія; з ким бажаєте листуватися; зацікавлення; знання мов; рік студії або класу. Ці інформації полегшують підбір відповідних кореспондентів. Звернення посилають на адресу: Mrs. Anna Krawczuk, 26 William Street, Maplewood, New Jersey 07040 — USA.

Хоча членство Осередку Листування зростає, все ж таки є члени, що чекають відповідного кореспондента. Ось і уривки із деяких листів, що надійшли в останні місяці: «...Чи у Вашій картотечі є Білінська, Білінський та ще і Самбірський? Може удасться мені, завдяки Вам, зробити зв'язки із Білінськими у світі... Богдан Білінський, Сан-Паоло, Бразилія...» — На жаль, нема більше Білінських у нашій картотечі — а напевно хтось серед читачів знайдеться!

...Я й моя дружина проживаємо в Чикаго й у неза-

довгому часі підемо на еміграцію, маємо бажання виїхати до Нью-Мексико й шукаємо інформації про скупчення наших земляків. Чи знаєте когось, хто там живе? О.К. Ніхто з Нью-Мексико не зголосився до Осередку Листування, а може хтось із читачів може нам допомогти, щоб ми могли відповісти адресатові О.К.

...Чи не могли б Ви мені розшукати в Австралії Івана Оберемка? Це мій добрий знайомий з Дніпропетровщини... Л. Черко, ЗСА.

...Я молода студентка і пляную вакації в Європі, чи зголосився хтось до Вас, до кого б я могла зайти, із Франції та Німеччини? — Як бачимо із цих уривків, потреби Осередку Листування поширюються майже із кожним листом, що приходить. Наша земля поселення в ЗСА велика, наших людей видають по всіх стейтах, коли Ви думаєте, що Ви одиниці українці в Нью-Мексико, Міссісіпі чи інших віддалених стейтах, — напишіть! Може якраз хтось із українців живе біля Вас, і може через листування познайомитися. Це напевно відноситься і до інших держав світу, де поселилися українці. Надійшли також листи від самітних осіб з Канади, ЗСА, Австралії та Бразилії, що не хочуть самі жити; надійшли листи з Південної Америки від молодих віком і деякі із них дотепер чекають на відповідного кореспондента. Коли Ви любите писати, цікавитеся життям українців, розкинених по цілому світі, — зголосіться до Осередку Листування.

Анна Кравчук
Координаторка Осередку Листування СУА

Загальні Збори Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч” в Детройті

Відрадним явищем була присутність понад 200 членів на 28-их загальних зборах кредитивки „Самопоміч” в Детройті, які відбулися в неділю, 23-го квітня. Теперішня фінансова ситуація підсилює зацікавлення справляючою економією і це було поштовхом для тих членів, які так чисельно прибули на ці збори.

По молитві, проведеній о. Нестором Столярчуком, президент кредитивки інж. Любомир Липецький почав свій звіт. Базуючись на конкретних фактах, виявлених в цифрах, його звіт відзначав оптимізм поглядів на подальший ріст кредитивки. За останній рік прибуло понад 300 членів, майно зросло на понад один мільйон доларів, позички зросли на 23 відсотки. Нова система компютера не тільки прискіпує всі трансакції, але дає також повний образ конту кожного члена. Однак президент кредитивки вважає, що головним чинником подальшого росту кредитивки є довіра членів і їх співпраця в її підтримці. З тією метою збільшено число директорів із семи до дев'яти і контрольну комісію від трьох до п'яти. Рівночасно протягом останнього року створено додатково ряд комісій, наприклад, комісія нерухомого майна, залеглих позичок, щоб у справах, які вимагають виживлення постанов, мати широкую і фахову пораду досвідчених людей. Цього роду колегіальність поширює співпрацю членства і побільшує їх довіру. Введення часових сертифікатів дозволило членам із 10,000 дол. ошадностями одержувати високу дивіденду. Це мало неминучий вплив на кредитову політику кредитивки, яка була цим примушена здержати ряд позичок. Є однак надія, що це переходноє явище.

Не менш оптимістично звучав свідчення інж. Василя Колодича. Наші активи переступили вже суму 15,000,000 дол. Дивіденди поділено до 6 і пів відсотка. Іде підготовка до подальшої розбудови торговельного осередку на площі

кредитивки, для помноження сприятливих обставин для розвитку українських підприємств. Це буде ще один доказ, як кредитивка служить загальним українським інтересам. Майже 16,000 дол. видано на суспільні цілі.

Збори відав інж. Дмитро Григорчук, голова централі українських кредитивок. Він вказав на невідрадий факт, що лише 50,770 українців є членами наших кредитивок. Велика частина наших фінансових надбань є під контролем чужих людей.

В дискусії над звітами забирали голос М. Лаврін, Р. Чучман, П. Залуга, А. Жарський і І. Козак. Віра Андрушків звернула увагу на важливу справу перепису населення і konieczність подавати Україну як місце свого походження. Микола Татарин, голова контрольної комісії, ствердив правильність ведення книговодства і подав внесок на уделе-ні абсолютної уступаючої управи, що прийняв одногласно.

Голова номінаційної комісії інж. Богдан Петріна подав прізвища намічених кандидатів до дирекції і кредитової комісії, це були: Богдан Андрушків, Василь Колодич, Іван Розгін, Олександр Серафим до дирекції, Володимир Баран і Марія Кашнік до кредитової комісії. Збори одногласно схвалили цей лист.

Збори кредитивки вітали: Степан Шуровський від об'єднання „Самопоміч”, д-р Антін Жуковський від Метрополітанного Відділу Конгресового Комітету. Осип Силивський дякував від Товариства „Рідна школа” за постійну підтримку українського шкільництва. На першому засіданні новообраної дирекції розподілено функції. Любомир Липецький — президент, Богдан Андрушків — заступник президента, Роман Дигдало — секретар, Олександр Серафим — скарбник, Адриан Блюй, Володимир Гупалівський, Іван Качмар, Василь Колодич, Іван Розгін — члени.

Володимир Баран

Гарвард у пошані добродетельців

Пластовий ансамбль „Водограй” з Сиракюз, Н.Й., сидять (зліва направо): В. Гурська, М. Бажанський, О. Дужа; стоять між пластунами: конгресмен Л. Недзі, д-р Ю. Старосольський, проф. О. Прицак, крайній справа.

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — На початку березня відбулась у Гарвардському університеті вчорішня і радісна подія — святкування бенефактора — ред. Михайла Бажанського з приводу його 70-ліття. Шанування добродетельців притаманне давній традиції цього університету. Фонд Катедри Українознавства (ФКУ), фінансове рам'я Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, старастяся з особливим добайливістю скріпити культ меценатства й виявити своїм жертводавцям традиційну Гарвардську вдячність та українську добродетельність.

Минулого року з нагоди 10-ліття програми україністики в цій високій школі влаштовано зворушливу імпресу при співучасті університетських чинників. В університетській святині українські отці душпастирів в супроводі знаменитого хору „Діброва” з Гартфорду співали багатоглибким всім жертводавцям ФКУ. Згадано поменом всіх визначних меценатів у молитвах за їхнє здоров'я та щастя. Померлих помянули в проханнях до Бога за спокій та радість їхніх душ.

Рік-річно влаштовується спеціальну меморіальну наукову конференцію на пошану бл. п. Богдана Кравця, який своїм даром прекрасної книгозбірні записався в ряди найвизначніших бенефакторів Українського Гарварду.

В минулому році теж влаштовано в приміщеннях Гарвардського факультетського клубу гостину для меценатів Йосифа й Анни Іванових, щоб висловити їм вдячність за їхню співпрацю, щедрі грошові пожертви та за субсидію видання цінного рапорту — „Псалтиря” з часів Київської Русі (XI ст.).

Юлій Михайла
Бажанського

Святоточе скликання з нагоди 70-ліття ред. Михайла Бажанського, почесного наукового співробітника УНІГУ й визначного мецената ФКУ, відбулося 8-го березня.

В процесі збагачування українців в системі бібліотек Гарвардського університету М. Бажанський створив своєрідну епоху. Дар його понад 12-ти тисяч книжок, журналів й інших док-ментів є пречинною вартос-

ти. Одночасно цей дар вказує на цілеспрямованість, жертвенність, працьовитість, глибокий патріотизм і бистрий ум ювілята, що ясно підкреслили в своїх виступах: д-р Юрій Старосольський, конгресмен Льюїс Недзі, проф. О. Прицак і Едвард Касиньч. Програмою проходила з великою дозою зворушливості й чару членка головної езекутиви ФКУ та членка Гарвардського Візитуючого Комітету Ольга Дужа. На спільній вечері, в якій взяло участь 70 гостей, виступив пластовий ансамбль „Водограй” з Сиракюз, Н.Й., під керівництвом Лесі Гурської зі співом та грою на бандурах. Ювілят і присутні слухали їх виступ з насолодою.

Ювілятові надіслали привітання десять організацій і товариств, у тому й Науко-

ве Товариство ім. Шевченка та 43 особи. Від Комітету ФКУ в Детройті Ольга Дужа передала ред. М. Бажанському картку-картатуру виконання маестра Едварда Козака, яку підписало 12 осіб — діячів ФКУ. Д-р Юрій Старосольський вручив Ювілятові золоту медалю найвищого пластового відзначення. Земляк Ювілята — Степан Сидячук разом зі своїм привітом склав грошовий доток на фонд українських студій у Гарварді у висоті 1,250.00, підносячи цим загальну суму своїх пожертв на ФКУ до висоти 5,000.00. З нагоди ювілею ред. М. Бажанського ще вісім осіб склали свої пожертви.

З тієї ж нагоди товариство „Приятели Українського Гарварду” (ПУГ) видало літографований бюлетень присвячений ювілятові.

Осип Гладун — фундатор

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Жертвений та активний, при тому скромний член української громади в Гартфорді, Конн., Осип Гладун вирішив створити в Гарвардському університеті спеціальний фонд української книжки. Пожертва О. Гладуна у висоті 10,000 доларів творить нерушимий капітал, з якого кожнорічний відсотковий прибуток призначуватиметься на закуп для Гарвардської бібліотеки книжок, журналів, документів та всіх публікацій, які свідчуватимуть про героїчну боротьбу українського народу за самостійну українську державу.

Фонд імені Осипа Гладуна встановлюється для шанування світлої пам'яті рідних того мецената, які загинули внаслідок знущань окупанта України. На кожній закупленій з того фонду книжці вліплюватиметься спеціальний ескібрис з ім'ям фундатора. Осип Гладун добре збагнув важливість і необхідність збагачування української науки виконує першорядну роль. Вчинок О. Гладуна підкреслюють його щирим серцем та бистрим розумом.

Це вже є четвертий фонд української книжки в Гарвардському університеті. Повік згадуватиметься добрі імена фундаторів чи осіб, що в їхню пам'ять створено фонди: Іван Бонк, Лідія і Василь Кий, Теодор Балко і тепер — Осип Гладун.

Українська людина у своїй духовній творчості досягає вищої рівності філіантропії. В історії добродетельства Осип Гладун творить яскравий і славний розділ.

Дарунок Дмитра Микитюка для Гарварду

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Відомий українському громадянству колишній хорунжий УСС і УГА Дмитро Микитюк — меценат ФКУ з Канади, який видав п'ять томів цінних матеріалів до історії Української Галицької Армії, подарував тепер для бібліотеки Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету рідкісні книжки, що відносяться до часу визвольних змагань українського народу в 1914-1923 рр., а саме:

1. „Документи українського мучеництва під Польщею”. Бесіда українського священика — перед судом польських найзників у Галичині, В-во „Український Пропар”, Відень, 1921 р., 24 сторінок.

2. Осип Думин: „Історія легіону Українських Січових Стрільців 1914-1918”. В-во „Червона Калина”, Львів, 1936 р., 375 сторінок.

3. „Гей, не дивуйтеся, воєні пісні”. В-во „Світанок”, Львів, 1922 р., 16 сторінок.

4. „Історія українського війська”. Видавництво Івана Тихона, Львів, 1936 р., 568 сторінок.

5. „Між молотом і ковалем”, причинки до історії Української Армії, „Червона Калина”, Львів-Київ, 1923 р., 79 сторінок.

1. Багато інших рідкісних видань з 1920-их років — понад 20 примірників книг та журналів.

В'ЯЗНІ СССР...

(Закінчення зі стор. 1)

кожна людина здорового глузду, ознайомившись з біографією Шумука, зрозуміє, що звинувачення патріота свого народу в воєнних злочинах є огидним і злочинним наклепом, ми вважаємо своїм обов'язком заявити у зв'язку з цим наступне:

Наклеп з боку уряду, що володіє грізною політичною, господарською та воєнною силою, а також необмеженими засобами інформації, на позбавленого усіх політичних прав хворого й перестарілого в'язня, що 29 років карється у радянських катівнях, з точки зору людської моралі є страхотливим злочинним актом проти людності і до парії хіба що аналогічним злочинам часів Другої світової війни.

2. Випадок з Шумуком демонструє всьому світові, що брехливі записання радянських богданів у своєму гуманізмі й демократизмі, у своєму прагненні до миру, є овекою шкуркою, що натягає на себе заклятий вовк-людоділ.

3. Випадок із Шумуком — ще одне яскраве свідчення того, що наклеп і дезінформація є складовою частиною державної політики СССР.

4. У зв'язку з тим, що така державна політика таїть у собі небезпеку для світу, бо в кінцевій меті спрямована проти права народів самостійно влаштувати свою долю, а отже й проти Міжнародного акту про громадські та політичні права, а теж проти Прикінцевого акту Гельсінкської наради, ми рекомендуємо державам — учасницям Європейської наради створити в ході наступних зустрічей на вищому рівні постійно діючий юридичний орган, який буде визначати, в якій мірі той чи інший крок країни-учасниці Європейської наради узгоджений з духом Прикінцевого акту чи суперечить йому і є порушенням

ди театрального мистецтва.

Театр „Заграва” за час свого 25-річного існування має за собою ряд поставлених п'єс, що їх високо оцінювали мистецькі критики й рецензенти. Це єдиний український драматичний театр у діаспорі, який обслуговує українські скупчення в Канаді і ЗСА. Роблять це члени театру безкорисно, бо за їх труд ніхто їм не платить. Загрависти — актори несуть нам живе українське слово, пісню, танець — український культурний скарб. Одне слово, вони несуть культурне збагачення нам на чужині.

Щоб театр міг продовжувати далі свою працю, він мусить набирати в свої ряди молодих і талановитих adeptів сцени. „Кістяк” „Загравистів” творять досвідчені й зі стажем актори — такі, відомі в Канаді й Америці, як режисер Юрій Бельський, Ніна Гарновичка, Андрій Ільків, Михайло Лялька, Тарас Парченко, Іларій Купинченко. „Заграва” має талановитого й заступного адміністратора — актора Володимира Довганюка, який ставить театральні справи у своєму житті на перше місце, а свої особисті — на останнє. Він є душою театру „Заграва” вже понад 25 років.

Маючи таких відданих ентузіастів театрального мистецтва, як вище згадані актори, „Заграва” може вже тепер похвалитися тим, що й надалі буде продовжувати подавати духовний корм українській спільноті на чужині.

Актори театру „Заграва” є членами Об'єднання Мистців Української Сцени „ОМУС”.

Ньюйоркчани своєю масовою участю на постанові „Суєти”, у неділю, 27-го квітня в залі Стайвезант Гай Скул, 345 1st 15-та вулиця, о год. 4-й пополуночі, матимуть нагоду шанувати акторів і виявити їм свою вдячність за їхній невтомний труд і мистецьку працю на сценах Канади й ЗСА, та побажати їм діждатися золотого ювілею.

Михайло Івасівка

В'ЯЗНІ СССР...

(Закінчення зі стор. 1)

угоди. З свого боку, ми — представники опозиційної громадськості СССР — пропонуємо майбутньому юридичному органу визнати наклепницьку заяву СРСР, спрямовану проти Шумука, який карється у радянських катівнях за свої переконання, за акт, що суперечить духові Гельсінкської наради.

5. З огляду на те, що у сучасній ідеологічній боротьбі гостро змагаються між собою правда й брехня, істина й наклеп, ми пропонуємо всім, хто зацікавлений у виконанні Прикінцевого акту Гельсінкської наради, звернути увагу на побажання, що містяться у „Відкритому листі” Шумука, щоб поруч із обмеженням озброєння (договір ОСО-1, ОСО-2 обмеження стратегічного озброєння) був встановлений паритет на засоби ідеологічної боротьби, тобто, щоб у країнах вільного світу розповсюджувало стільки ж комуністичної літератури, газет і журналів промосковського напрямку, скільки в країнах Варшавського пакту розповсюджується література, що відстоює ідеали вільного світу. Якщо наради відмовляться від застосування сили і перейдуть до ідеологічного змагання, то Захід опиниться у порівнянні зі Сходом у дуже невідповідному становищі. Тому, щоб не надавати брехні, наклепам та дезінформації більше прав і можливостей, ніж правді, істині та об'єктивному висвітленню фактів, державні дії повинні розробити і в питанні ідеологічної боротьби своє ОСО. Ми вважаємо, що укладення ОСО-3 повинна передувати подібній угода, бо інакше Правда поступиться місцем для Брехні.

6. Хай допоможе Бог усім, хто відстоює правду й справедливість перед брехнею і наклепом!

Сосновка, червень 1979”.

СВЯЩЕНИЧЕ ТОВАРИСТВО СВ. АНДРЕЯ

запрошує отців Духовних Американської Области

до церкви св. Ів. Хрестителя в Гантері, Н. Й.

на

ДНІ МОЛИТВИ

за благословенню дію Помісності Української Католицької Церкви на інтенцію Іх Святості ПАТРІАРХА ІОСИФА, за Провсвятишого Митрополита Кир МИРОСЛАВА, за Українську Ієрархію, за всімі синодальні постанови та вавсь Український Божий Лід.

дня 29-го і 30-го квітня 1980 року.

Початок о год. 3-й по пол.

Прошу заздалегідь повідомити про свій приїзд і привезти Часослов, Службник і Риз.

За Управу Товариства:

о. митрат Володимир Андрушків, голова
о. крипошанин Богдан Смик, секретар

ЗАГАЛЬНИЙ З'їзд

Делегатів Відділів

ОУА „САМОПОМІЧ“

Америки

відбудеться

в суботу, 17-го травня 1980 року

в залі Українського Спортивного Клубу

ч. 122 Друга Авеню (між 8 і 7 вул.) в НЮ ЙОРКУ

Початок о год. 9-й рано.

Повний порядок нарад буде пересланий Відділам окремо.

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ ОУА „САМОПОМІЧ“

Б. ПАСТОВЕЦЬКИЙ

голова

В. ПАЛІДВОР

секретар

ЖЕРТВОДАВЦІ НА ЗАКОРДОННЕ
ПРЕДСТАВНИЦТВО УКРАЇНСЬКОЇ
ГЕЛЬСІНСЬКОЇ ГРУПИ

(Збірка організована Українським Демократичним Рухом — УДР)

СПИСОК ч. 2.

Жертводавці з Чикаго, Іл.

По 100 дол. — Ярослав Михайлович, Ілля Мула, Фірма „Інджект Молдинг“, Іван Рудавський, Орест Ахторович, Богдан Ткачук, Теодор Ткачук, Іван Осіпчук, Товариство Одумівських Приятелів.

По 50 дол. — Данило Завертайло, Дмитро Кірей, Іван Деркач, Володимир Фединак, Володимир Котенко, Лідія Куріляк, Микола Теняк, Атаназій Горчинський, Мирослав Турянський, Ірина Савка, Богдан Тимощук, Юрій Личик, Park Realty, Микола Шаблей.

40 дол. — Михайло Головатий.

По 30 дол. — Якіс Вюн, Андрій Длук.

По 25 дол. — Володимир Ястремський, Василь Трухлий, Валентин Кохно, Тарас Кохно, Павло Завертайло, Василь Бражчик, Григорій Лозинський, Сильвестер Мацкевич, Іван Лесейко, Тарас Лушпинський, Степан Касіян, Павло Турула, Браєн і Дарія МкКей, Роман Смик, Микола Арський, Павло Демус, Любомир Вандатра, Василь Косогор, Григор Купчиненко.

По 20 дол. — Остап Гарасовський, Іван Печенюк, Марія Хамі, Надя Горб, Василь Зарицький, Я. і Р. Гараснімі, Олександра Пелюхівська, Зенон Петеш, Петро Гур, Василь Березівський.

По 15 дол. — Василь Вестервський, Євген Филипович, Микола Личик, Дмитро Григорчук, Олександр Коновал.

По 10 дол. — Іван Донченко, Микола Домашевський, Микол Примак, Осип Литвиншин, Петро Соломаха, Микола Шавець, Іосип Шкілник, Нестор Задорожний, Степан Куропаль, Евстахій Ільницький, Петро Вігінний, Андрій Матвішин, Василь Коновал, Степан Бойко, Василь Маркус, Александер Атановський, Ігор Дмитерко, Мирослав Семичин, Омелян Плешкевич, Роман Мицик, Лев Струк, Всеволод Зінченко, Василь Маслейчук, Степан Кот, Микола Зарицький, Роман Яценків, Дана Дикій, Богдана Попель, Рая Забродська, Микола Криворучка, О. Городиський, П. Хімак, В. Міллер, Іван Лисейко, Є. Василів, І. Бабій, В. Білоус, Микола Сидельник, Марія Клепацька, М. Маланюк.

Проф. І. Струк, Філадельфія \$ 10.00

І. Уманець, Міннесота \$ 25.00

Тетяна Цимбал, Філадельфія \$ 100.00

По 5 дол. — М. М. Ілля Матулко, Іван Шандровський, М. Ганчаров, Ярослав Струтинський, Т. Гарбуз, Іван Яловега, Юрій Грицелак, Ілько Місюрак, Юліан Юринець, Юліан Позник, Микол Наваринський, Микола Чермеринський, Катерина Баран, Ярослав Кульчицький, Анна Федоренко, Іосип Медвецький, Лев Казаніський, Роман Мартинюк, Володимир Бардигула, Ростислав Боднарчук, Орест Р. Городиський, Микол Дакнівський, Ігор Микитюк.

По 2 дол. — Н. Н. Н. Н. Н.

Жертводавці з Маямі, Флориди

Роман Коваль \$ 10.00

Петро Кулик 6.00

Роман 10.00

Дзюбинський 10.00

Павло Горієнко 10.00

о. Василь 10.00

Покотило 10.00

Василь Салій 5.00

Василь Гортій 5.00

Валентин 20.00

Іскрижський 5.00

Михайло Струк 5.00

Павло Чалий 5.00

С. Мартюк, Філадельфія \$ 20.00

М. Зубаль, Валінгфорд, Па. 25.00

Х. Я. І. Плотта, Брукгевен, Па. 50.00

Л. В. Кий, Валінгфорд, Па. 50.00

Л. І. М. Кий, Валінгфорд, Па. 25.00

Д-р О. Орішків, Чикаго (показ листом) 50.00

Д-р О. Орішків, Бруклін 100.00

М. Дзвінка, Нью Йорк 5.00

І. Личка, Нью Йорк 1.00

З. Зоран, Нью Йорк 1.00

Б. Воланська, Нью Йорк 5.00

М. Малинка, Нью Йорк 5.00

С. Тур, Нью Йорк 1.00

Т. Павлачук, Нью Йорк 2.00

Д. Сім, Нью Йорк 2.00

Збірки УДР є в кожному більшому місті США, Канади й Європи. Збірка продовжується.

Ліга Проти Знеславлення
Українського Імени відбула
зустріч з Американсько-
Жидівським Комітетом

На знімку (зліва направо): д-р Сімон Півоз — перший президент Міжрелігійних і Закордонних Справ при Американсько-Жидівському Комітеті, п-ні Дзвінка Швед — голова Ліги Проти Знеславлення Українського Імени, д-р Едвард Нюман — другий президент Міжрелігійних і Закордонних Справ при Ам.-Жидівському К-ті, та Влодко Іваськів — секретар української Ліги.

Філадельфія (Дзвінка Швед). — Голова Ліги Проти Знеславлення Українського Імени п-ні Дзвінка Швед 24-го березня була запрошена на сходини з Американсько-Жидівським Комітетом у Філадельфію. На сходинах видивлено справу фільму „Голокост“, в якому український народ був несправедливо очорнений. Голова Ліги і секретар Влодко Іваськів у дискусії з членами Ам.-Жидівського Комітету поінформували представників цього Комітету про справи, які

турбують українську громаду на полі українсько-жидівських взаємин, і при тій нагоді подарували їм книжки — „Ukrainians and Jews — A Symposium“, щоби познайомити їх з цією темою.

Зустріч, яка тривала дві години, виявилась дуже позитивною і обидві групи сподівалися, що ця зустріч доведе до дальших дискусій між стосовними громадами з надією, що буде краще порозуміння між жидівськими та українськими громадами Америки.

Українська Вільна Академія Наук у США

Пожертви на УВАН у США в 1980 році.

Подаємо перший список жертводавців, що вплатили членські внески та пожертви.

\$1,000.00 — Марченко Петро;
по \$500.00 — бражчик Олександра, Кравчук Юрій, Кривопап Сергій;

по \$200.00 — Боженко С., Лиман Леонід;

\$180.00 — Скоп Олександр та Софія;

\$140.00 — Кушніренко Микола;

\$130.00 — Білополь Андрій;

\$101.00 — Крамаренко Петро;

по \$100.00 — Воскоб Олена, Костюк Григорій, Лисак Роман, Ладок Ярослав, Шинкарь Петро, Хомяк Р. П., Філіпчук Б.;

\$75.00 — Коровицький Іван;

\$65.00 — Михайчук Джері;

\$55.00 — Єфремова Галина;

по \$50.00 — Богданів Віталій, Бригун К., Бульбенко Юрій, Васинчук Ірина, Гувер Анна, Данко Йосип, Длук У., Залуцький Роман, Коропецький Іван, Марчук Б., Міндик Ярослав, Мовчан Юліан, Ордінська Лідія, Петришин В., Пігуляк Сильвестер, Семенина Володимир, Терещенко А., Ткачук Ф., Шевельов Юрій, Федисин Олег та Ірина;

по \$40.00 — Білінський Ярослав Боженко Святослав, Бульбенко Федір, Воловодчук Волтер, Гарбер Віталій та Віра, Гудзівська Ольга, Кап Юрій, Мельник Лев та Оксана, Несіна Олена, Решетар Іван, Храневич Юрій;

\$36.00 — Сенішин С.;

по \$35.00 — Прокоп М., Нечипорчук С.;

по \$30.00 — Гречин Ігор, Данко Йосип, Дорошенко Людмила, Ільницький Роман, Махареви Іван і Наталка, Світ Іван і Марія, Яценко Данило;

\$28.12 — Ірхлівський Василь;

по \$25.00 — Ашер Петро та Оксана, Бакум Володимир, Безпечний М., Биковський Лев, Борейчик Михайло та Галина, Болорський Богдан та Ізидора, Винич Віктор і Надія, Бушунів В., Воронін, Гелета Я., Гришки Василь та Галина, Гордієнко, Гуманна Докія, Гурський Я., Жилик Мирослав, Каменецький Ігор, Кедровська Катерина, Корсунь Ф., Качур Ігор, Кузьмович Микола та Ольга, Кулик А., Кушнір Лев, Логуш М., Микитенко А., Нерд Софія, Осадча-Яната Наталія, Осиччук Р., Панчак Іван та Олена, Рудко Василь, Савицька Олена, Смик Р., Сосновський Тимофій, Тарнавський Остап, Тарашук Данило, Фізер Іван та Марія, Цибик Марта, Цимбалістий Богдан та Марта, Яременко Ігор, Яременко Оксана;

по \$20.00 — Антонович О., Білоус Галина, Борковський Роман та Марія, Гагарін Григорій, Гніздовський Яків, Гордіук Стефанія, Діберт Олександр, Мисак Василь, Задальська Н., Оршківський Ю., Форович Ярослава, Чипак Я., Яната Марія;

по \$15.00 — Бойко Волтер, Букачевський Ярослав, Гак Анатолій Кокрицька Олександра, Нестерчук Юрій і Тана, Новинський Сергій, Сенельський Михайло, Яременко Оксана;

\$11.00 — Винничок Дан і Марта;

по \$10.00 — Арамчук Микола, Бабяк П., Бек Андрій, Блавацька Є., Бобеляк Дмитро, Бодарева Галина, Боднар Володимир, Будзак Роман, Булавко Марія, Витинський В. і О., Галуценко Іван, Гансен-Марголіна Любова, Гусаковський Василь, Дорошенко Михайло, Кюфас Орест, Костів Дарія, Костюк Іван, Лавріненко Юрій, Лепкий Д., Лопадюк Федір, Недрага Василь, Никифоров Анна, Прокопович Є., Ромах Микола, Сеньковська Теодосія, Сіренко П., Шудлак А., Федорика Юзеф, Чорний Михайло та Стефанія, Чорний Н., Чудак, Яременко Еміль, Ярош Марта;

по \$5.00 — Архімович Олександр, Берегула Станіслав, Мрич Богдан, Загайкевич Р., Огарин Любомир і Марія, Пришляк Олександр, Тарнавський Іван, Шуль Михайло;

\$1.00 — Маєвський Володимир.

Управа Академії глибоко вдячна всім Жертводавцям, які своїми датами підтримують діяльність Академії.

Внески та пожертви надіслати на адресу: The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in U.S.A., Inc., 206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025.

Український Католицький Університет
ім. Папи Климента у Філадельфії, Па.

і Українське Патріархальне Т-во —
Відділ Ньюарк-Ірвінгтон, Н. Дж.

запрошують до участі в

СЕМІНАРІ

на тему

„СІМВОЛІКА І ЗНАЧЕННЯ

УКРАЇНСЬКОГО ОБРЯДУ“

Викладач проф. Григор Пужницький

ДРУГИЙ ВИКЛАД СЕМІНАРІЯ відбудеться в СУБОТУ, 26-го КВІТНЯ 1980 р., о год. 5-й по пол. в ПЛАСТОВОМУ ДОМІ при 738 Сенфорд Авеню, Ньюарк, Н. Дж.

ТРЕТІЙ ВИКЛАД СЕМІНАРІЯ відбудеться в НЕДІЛЮ, 4-го ТРАВНЯ 1980 р., о год. 5-й по пол. під ЦІЄЮ САМОЮ АДРЕСОЮ.

Кожний поодинокий виклад становить цілість.
Оплата \$3.00 за один виклад.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 20-го березня 1980 року, по короткій недужі і несподівано, відійшов від нас у Вічність, наш Найдорожчий і Невідчужуваний МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО і ДІДУНЬО

бл. п.

ЮРІЙ ГАВРИЛІВ

Цією дорогою висловлюємо нашу найщиршу подяку Рідні, Приятелям і Знайомим, які взяли участь у похоронних відправах, вшанували пам'ять Покійного та відправили його на місце Вічного Спочинку.

Дуже дякуємо Високопреподобному о. Д-рові Іванові Біланчеві, пароху церкви Царя Христа, Генеральному Вікарієві за похоронні відправи, Парастас, Панахиду, Похоронну Службу Божу і Панахиду на цвинтарі, а спеціальну подяку за удележення Єлеопомазання Покійному Юрієві та за слова розради в нашому несподіваному горю.

Дякуємо о. Митратові Василеві Головінському за співучасть в Панахиді і Похоронній Службі Божій, Високопреподобним Отцям Шамбельнової П. Мельничука, о. Професорові Пирогову та о. Радиківі П. Липиневі за співучасть в Парастасі і Панахиді.

Дякуємо ВП. Панові Я. Лупаневі — катедральному диригенту за спів під час Парастасу в похоронному заведенні, за провадження хору під час Похоронної Служби Божої та Надгробної Панахиди.

Дякуємо Церковному Хору Царя Христа за прекрасний спів під диригентурою Майстра Романа Кинша в похоронному заведенні. За щирі слова прощання після Панахиди, Хай Бог нагородить своєю ласкою ВП. Паню Ірену Райнер від Церковного Хору і хору „Кобзар“.

ВП. Панам Мгг Киншів, який прощав Покійного від диригентів Церковних Хорів у Філадельфії, Па.

ВП. Панові Мар'янові Капілю за зворушливі слова прощання від Об'єднаних Хорів при Митрополії.

Зворушливе було прощання Покійного Юрія Д-ра Миколи Терлецького, нашого довголітнього Приятеля, Країна і довголітнього Лікаря наших Родин, який не жалів труду прибути разом з Шановною Дружиною Олександром з Ньюарку, щоби віддати останню прислугу Покійному.

Дуже вдячні ВП. Панові Майстрові Скопичеві за надгробне прощання Покійного від Дорогочина.

Від щирого серця дякуємо ВП. Панам Інок. Дяченко П., Качанівський І., Пані Проф. Жилаві та Пані К. Лопатинській, які особисто віддали і зложили сплуття. Всім, що листовно, чи телефонічно висловили нам свої співчуття.

Дякуємо дуже ВП. Панству Я. Киселикам та Панству О. Ясінським з Канади, що прикрасили домовину чудовими квітами.

Дякуємо від щирого серця ВП. Панам Церковного Хору при церкві Царя Христа та Марійській Дружині за приготування похоронного обіду.

Хай Бог заплатить сторицею Всім, що зложили пожертви на Служби Божі: ВП. Панству: О. і С. Лукасевичі, Михайло Дзюбан, Оксана Поритко, Родина Бриквич, Василь Колінок, М. І. М. Романець, І. Я. Качанівські, Родина Бартків, М. Прокопович, Ю. Г. Головач, К. І. В. Пак, Микола Гринів, Родина Ігор Зяць, Хор Царя Христа, Митрополітний Хор, Е. і Мар'ян Капіл, Д-р Ірена і Пані О. Терлецькі, Хор св. Ів. Хрестителя з Ньюарку, Ю. і М. Добощі, Дмитро Шабля, М. і О. Ніч.

Двадцять і два американські Приятелі і Знайомі зложили на Служби Божі (Перпетуал Мессес) та кіш квіттів від працівників Liberty Federal Savings and Loan Ass'n на домовину Покійного.

Нехай Бог заплатить сторицею Всім, що зложили на спідучні цілі:

На ТОВАРИСТВО СВ. СОФІЯ — ПАТРІАРШІЙ ФОНД:

Іван і Ірена Гаврилів \$30.00

Г. І. Р. Тарасівський 30.00

Татарський Аскольд з дружиною 25.00

Татарський Нестор 25.00

На ВИХОВАННЯ СВЯЩЕНИКІВ

Ярослав і Дарія Бойдунки \$20.00

В. І. Чуми 5.00

Дякуємо Сусідам з нашого блоку замешкання, що зложили 28.50 дол. на Служби Божі в нашій церкві Царя Христа.

Велика подяка похоронним заведенням ВП. Панства Насевичів у Філадельфії за відрізняє переведення похорону.

Горем прибути:

ТЕОДОЗІЯ — дружина

АДРІАН — син з дружиною і дітьми

ІВАН з дружиною — брат

ВОДА НА
МОСКОВСЬКИЙ
МЛИН

(Закінчення зіст. 2-ої)

була інвазія Москви в Афганістані. Чомусь не радо говориться про те, що СССР ніколи не завважив б напасті збройно на Іран, коли б в Ірані була збройна сила, готова інтервенувати в хвилині загрози та коли б в Ірані була справжня революція, що змобілізувала б нарід до великих зусиль і великих подвигів. Коли б святець Хомені не зрівняв співпраці з ЗСА, Москва не вислала б своїх дивізій через Афганістан на границі Пакистану і самого Ірану (зі ще одного боку).

Та це ще не все. У зв'язку з очевидним релігійним відродженням у світі, в тому і відродженням ісламу, для СССР постанала небезпека припущеного релігійного відродження і в СССР, яке там уже почалося. Ісламський відінок міг бути особливо небезпечний для Москви. На жаль, приклад до чого завів релігійний ісламський фанатизм в Ірані, як подають різні джерела, став відстрашувачим чинником для мусульман Таджикистану, Туркестану, Казакстану, тощо.

Експерти і прямо аберація ісламського фанатизму Хомені відкирили багато несподіваних можливостей для більшевизму і російського імперіалізму. Москва зручно їх використувала, а коли якась внутрішня сила в Ірані не протиставляється тому, то Іран стоїть перед небезпечкою, що врешті-решт йому прийде найбільше за це заплатити.

Замість квіттів на сльозу могилу, на рідній землі

сл. п. Софії Стефанович Головки.

сестри нашого Друга, проф. БОГДАНА СТЕФАНОВИЧА,
складаємо 25.00 дол.
на Патріарший Фонд.

Юрій і Ярослава ГЕРМАНИ

ПОДЯКА

В сороковий день смерті моєї СЕСТРИ

бл. п.

ОЛЬГИ НЕДІЛЬСЬКОЇ
з дому СЕМІОН

Яка по тяжкій недужі померла 21-го лютого 1980 року у Філадельфії, Па., була відправлена СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Рівергед, Лонг Айленд, Н. Й. За відправу дякую Преп. о. Юрієві Сполітакевичеві.

При тій нагоді складаю велику подяку тм Шляхетним Людям, які в тягу останніх п'ятих років її терпіння прийшли з будь якою допомогою: Іх Ексцеленції Кир Василеві Постоєнові та Високопреподобному о. Прелатові і Митратові Мирославу Харині дякую за те, що своїм авторитетом і впливами допомогли примістити Недужу у Сестер Службиць на Честнат Гілл у Філадельфії, а Сестрам за опіку над Неою через критичні кілька місяців.

Особливо сердечно дякую докторов

Ще про видання Історичного атласу України

Вже в найближчому часі з'явиться історичний атлас України, видання якого протягом довгий час, бо через брак фондів годі було скорше зреалізувати появу цього важливого видання. Воно має превелике значення пропагандивне для української справи у світі.

Як відомо, ми, українці, не спромоглися ще видати історичний атлас через незрозуміння кончентності такого видання, коли інші народи, навіть багаті менші за нас, мають атлас вже давно.

Глянувши на якийсьбудь атлас історії інших народів, ніде немає згадки й місця української державності взагалі. На деяких мапах історичних атласів IX-X століть знаходимо нашу стару історичну назву Русь, але далі та назва княжої української держави — Русь переходить на інших мапах під назву Росія, що в розумінні західних істориків означає продовження московської держави, яка має свій початок дійсно щойно від початку XIV століття, тобто від 1300 року під назвою „Московія“.

Щойно прикінці XVII століття московський цар Петро I змінив назву московської держави на „Росія“.

Помилкові означення московської держави в чужомовних атласах до другої половини XVII століття „Росія“, бо самі москалі уживали тоді назву „Московія“. Але це фальшування нашої історії і обкрадання українського народу з його минулими, культурі і славі століть старої Русі-України, назва якої колись була „Київська Русь“, проводиться систематично росіянами, колишніми москалями.

В союветських виданнях зручно міняється пізніше назву „Русь“ на назву „Русское государство“.

Після Першої світової війни обставини політичних подій змусили московських загарбників визнати українців за окрему націю, назву „Малоросія“ змінити на

„Україна“ в кордонах окремої держави в рамках так зв. „Соціалістичного Союзу Советських Республік“, і для пропагандивних цілей заплановано було видання Історичного атласу України в 1960 році.

Однак видання таке донині не появилось і сумнівно чи появиться, бо тоді треба було б показати на мапах, що Київська Русь — це історія українського народу — незалежна держава, яка тоді панувала від високих Карпат по тихий Дон через кілька століть. І всі північно-західні слов'янські племена, з яких пізніше витворився московський народ, були тоді під владою Київської Русі-України!

Таке видання історичного атласу було б пошкодило росіянам у фальшуванні історії Київської Русі. Вони хочуть доказати світові, що Київська Русь — це спільна історія двох „братніх“ народів, це одне „Русское государство“ під проводом „старшого“ брата...

Тому справа Історичного атласу України є необхідна, хоча і повинна бути завершена. Завдяки створенню комітетів видання Історичного атласу України в Чикаго призначено частину фондів і матеріал віддано до друку. Однак бракує грошей на відібрання накладу.

Комітет звертається до всіх українців доброї волі, що розуміють кончентність появи атласу історії України, прийти з допомогою завершити видання, яке буде до кількох місяців готове. Тому просимо допомогти у формі добровільних датків або зворотної позички. Всі жертвувачі одержать даром один примірник. Прізвища всіх жертвувачів будуть поміщені на окремій картці в атласі, як також і в пресі.

Пожертви просимо слати на „Самопоміч“, 2351 Вест Чикаго евеню, Чикаго, Іл., 60622, конто ч. 21467.

С. Куропас

На початку квітня було

вже 58 зголошень: 25 студентів і 33 студенток. Ще є коло 10-15 місць, тому зацікавлені повинні поспішати з зголошеннями та вписуватися на Гарвардські курси. В минулих дев'яти роках (1971-1979) в літній програмі українських студентів взяло участь 570 студентів, в тому понад два десятки не-українців.

Приймається зголошення на Літню школу україністики в Гарвардському університеті

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Чотири курси україністики цього річного Літньої школи в Гарвардському університеті триватимуть вісім тижнів: від 23 червня до 15 серпня. Аплікації на прийняття студента треба надіслати не пізніше як до 6-го червня 1980 року.

На початку квітня було

вже 58 зголошень: 25 студентів і 33 студенток. Ще є коло 10-15 місць, тому зацікавлені повинні поспішати з зголошеннями та вписуватися на Гарвардські курси. В минулих дев'яти роках (1971-1979) в літній програмі українських студентів взяло участь 570 студентів, в тому понад два десятки не-українців.

Приймається зголошення на Літню школу україністики в Гарвардському університеті

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Чотири курси україністики цього річного Літньої школи в Гарвардському університеті триватимуть вісім тижнів: від 23 червня до 15 серпня. Аплікації на прийняття студента треба надіслати не пізніше як до 6-го червня 1980 року.

На початку квітня було

вже 58 зголошень: 25 студентів і 33 студенток. Ще є коло 10-15 місць, тому зацікавлені повинні поспішати з зголошеннями та вписуватися на Гарвардські курси. В минулих дев'яти роках (1971-1979) в літній програмі українських студентів взяло участь 570 студентів, в тому понад два десятки не-українців.

Приймається зголошення на Літню школу україністики в Гарвардському університеті

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Чотири курси україністики цього річного Літньої школи в Гарвардському університеті триватимуть вісім тижнів: від 23 червня до 15 серпня. Аплікації на прийняття студента треба надіслати не пізніше як до 6-го червня 1980 року.

На початку квітня було

вже 58 зголошень: 25 студентів і 33 студенток. Ще є коло 10-15 місць, тому зацікавлені повинні поспішати з зголошеннями та вписуватися на Гарвардські курси. В минулих дев'яти роках (1971-1979) в літній програмі українських студентів взяло участь 570 студентів, в тому понад два десятки не-українців.

Приймається зголошення на Літню школу україністики в Гарвардському університеті

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Чотири курси україністики цього річного Літньої школи в Гарвардському університеті триватимуть вісім тижнів: від 23 червня до 15 серпня. Аплікації на прийняття студента треба надіслати не пізніше як до 6-го червня 1980 року.

На громадському шляху: загальні збори кооперативи „Самопоміч“ у Філадельфії

Кожного року у Філадельфії відбувається чимало загальних зборів, бо, як і в інших місцевостях українського поселення, у Філадельфії не бракує різного роду організацій і товариств. Але загальні збори кредитівки „Самопоміч“ — це завжди особливе явище вже з уваги на те, що у ньому бере участь багато більше людей, як у будь-яких інших зборах. У минулому ці збори відбувалися дуже бурхливо; були й такі, що з уваги на деякі „непорозуміння“ не кінчалися того самого дня і впродовж яких були не тільки, гарно висловлюються, „гарячі дискусії“, але ж чвари, сварки — ніде правди діти — скандали.

Всі це, слава Богу, було давно. Сьогодні, завдяки теперішньому проводу кредитівки „Самопоміч“ у Філадельфії, що похвалитися справді гарними успіхами в праці й, можливо, саме тому ці збори відбуваються у спокійній атмосфері та згідно з правилами демократичного правопорядку.

Саме такий зразковий порядок панував на останніх загальних зборах кредитівки, що відбулися 30-го березня. Учасників з правом голосу було 295, крім того було ще 56 голосів від організації. Але рівночасно цього річного збори дещо відрізнялися від попередніх тим, що листу кандидатів (В. Пушкар, І. Мазепа й Б. Захарчук), що їх подали на номінаційна комісія, вибрано аklamаційно. Це перший раз за довгий час, що не було другої листи із залі, а це для Філадельфії кредитівки справді небувало явище. Проте причини вибору тих членів, що були вже в проводі передше, цілком ясні. Кредитівка „Самопоміч“ у Філадельфії за теперішньої дирекції росте й розвивається і це за умов, коли інші подібні або навіть більш фінансово установи американського світу переживають одну кризу за другою, а то й банкрутують.

На протязі звітового року майно кредитівки зросло на майже 24% (2,282,552.00 дол.) у порівнянні до попереднього року. Зросли теж позички членам, досягнувши 66.02% уділів, а це головне завдання довгочасним гіпотетичним позикам, хоч велику частину цього зросту, як це ствердив голова дирекції інж. І. Мазепа, можна також занести на рахунок інфляції.

У своєму звіті інж. Мазепа підкреслює стабільність кредитівки, її ріст і її пращу для громади. Аналізуючи успіхи кредитівки „Самопоміч“ за минулий рік і порівнюючи її з іншими

подібними установами, голова ствердив, що 1) українці більше щадять, як інші, 2) що вони горді з праці своєї кооперативи, і 3) що вони мають довіря до теперішнього проводу. Крім того він також звернувся до відповідальності фінансової політики кредитівки та ствердив, що всі платні й адміністративні видатки вносять тільки 5.75% доходу, де у чужих установах ці видатки звичайно є 11.8%. Кінчаючи свій звіт, інж. Мазепа підкреслює, що майбутні кредитівки лежать у руках її членів, і висловив надію, що вони далі будуть її підтримувати.

Скарбник кредитівки інж. І. Куземський докладно проаналізував її сучасний стан, підкреслюючи, що Кредитівка сьогодні має майже всі права промислового банку, себто може приймати всі роди ощадностей, вести чеківні конто тощо. Вона дає собі раду у боротьбі проти інфляції. Рівночасно скарбник подав докладні інформації про обмеження, що їх Федеральний Уряд накладає на кредитівки, і пояснив деякі проблеми, пов'язані з ними. Крім того він вказав на проблему сучасного місця будинку кредитівки у дільниці Льюган, яка занепадає, і поставив перед зборами питання, чи закупити новий будинок в іншій дільниці, чи старатися закупити сусідні будинки і провадити працю далі в теперішньому місці. Подібно, як і інж. Мазепа, інж. Куземський підкреслює роль кредитівки у житті українців міста Філадельфії, перераховуючи дані та пожертви, що ця установа дала на прерізи добродійні цілі.

Крім вищезгаданих звітували теж: голова кредитової комісії Роман Ярош та голова контрольного комісії інж. Михайло Караман.

Після звітів були, витримані у діловому тоні, запити та дискусії, вибір членів до керівних органів через аklamацію, як вже було сказано, ухвалення бюджету на 1980 рік та обговорення деяких біжучих справ. Збори закінчилися традиційною перекрескою, що відбулася в залі Спортивного Товариства „Тризуб“.

Ці річні загальні збори членів Української Федеральної Кооперативи „Самопоміч“ у Філадельфії вказали, що ця українська установа не тільки росте і розвивається (її майно під час пору нараховує майже 12 мільйонів дол.), але вона також певним кроком іде громадським шляхом.

Леонід Рудницький

Українське Американське Спортове Товариство „ЛЕВІ“

повідомляє всіх Українських Спортсменів, що

ЦЬОГОРІЧНІ

ВІДБИВАНКОВІ

МИСТЕЦТВА

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ (УСКАК) відбудуться

в суботу, 31-го травня 1980 року при Іллінойському університеті в Чикаго, Іл.

Мистецтва будуть розділені на наступні групи:

1. Дівчата (до 17 літ)
2. Хлопці (до 17 літ)
3. Жінки
4. Мужчини
5. Сеньйори (понад 30), якщо буде понад три зголошення.

ПРОГРАМА МИСТЕЦТВ

П'ятниця — ввечері
Приїзд до Чикаго; прийняття та Вечірка в домі „Леві“.

Субота
8:30 — Відкриття мистецтв
8:45 — Сходина з ланковими
9:00 — Початок гор

12:00 — Обід/буфет
3:00 — Фінали: дівчат, хлопців, сеньйорів
3:45 — Фінали: жінок
4:30 — Фінали: мужчин
7:00 — Бенкет, вечеря, роздача нагород
9:30 — Забава

ОПЛАТА: \$25.00 від дружини і \$17.00 від кожного змагунця. Це включає: кошт турніру, вписову до УСКАК-у, вечерю та прийняття в домі „Леві“, обід/буфет, бенкет, вечерю, забава, індивідуальні чайні за перші та другі місця, медаль для найвизначніших змагунців, пам'яткові підсороки з турніру.

Зголошення з оплатою приймаємо до 17-го травня, і разом зі зголошенням мусить бути включений список гравців. Зголошення, Оплата, список гравців та запити проху послати до:

GEORGE KURITZA
8238 W. Balmoral Ave., Chicago, Ill. 60656
(312) 631-3837

У Детройті відзначено перші роковини смерті сл.п. д-ра Дениса Квітковського

В неділю 30-го березня в українській православній церкві св. Покрови відправлено Панахиду в першу річницю смерті четвертого Голови Проводу Українських Націоналістів сл.п. д-ра Дениса Квітковського. Панахиду відправив настоятель церкви св. Покрови о. прот. Нестор Столярчук, перед Панахидою виголосивши проповідь на тему: „Дескарб Твій, — там буде й серце Твоє“. (Матвій 6,21).

Людина складається з душі і тіла, — говорив священник. — Тіло сл.п. д-ра Дениса Квітковського спочиває там, де він собі вибрав ще за життя: в українському православному пантеоні побіч Церкви-Пам'ятника українського Апостола св. Андрія Пезованого в Бавнд Бруку. Вибрав він це місце тому, що це національний цвинтар українського народу так, як Арлінгтон у Вашингтоні і зручнований цвинтар-пантеон на Аскольдовій Могилі в Києві. Спочиває він побіч тих, які підіймали Червону Калину. Могила його є поруч його попередника, сл.п. Олега Штуля-Ждановича.

А де ж перебуває душа? Душа сл.п. Дениса перебуває там, де було весь час його серце за життя. Любив він Бога цілим серцем і своєю рідну Церкву. Любив він ближнього, як самого себе. Цей „ближній“ у широкому розумінні — була батьківщина Україна, а у вузькому — Організація Українських Націоналістів, у якій він був від студентських часів аж останньої хвилини життя. Ціле своє життя він віддав боротьбі за найвищі ідеали, за здобуття самостійної української держави. Смерть застала його під час телефонічного розмови в організаційних справах: „Вічна пам'ять повів незабутньому великому синові України“ — закінчив о. протоєрей Столярчук.

Простору церкву св. Покрови заповнили шестеро найближчих друзів, приятелів та українська громада, яка знала д-ра Дениса Квітковського як чесного українського патріота-державника та суспільно-громадського діяча. Під час Панахиди українські та організаційні прапори тримали по-другі із Українського Золотого Хреста та друзі з ОДВУ. Гарно співав парафіяльний хор під керівництвом інж. Петра Кітасого.

Святкові сходи в залі при церкві св. Покрови і їх програму вела мгр Валентина Мушинська. Промови виголосили ред. Михайло Бажанський і Михайло Мушинський. Відкриваючи програму, мгр Мушинська в кількох словах навістила тло святкування.

Редатор Бажанський виголосив промову на тему: „На етапі визвольної боротьби четвертого з черги Голови ПУН, сл.п. д-ра Дениса Квітковського“. В глибоко змістовній промові пролегав вірно накреслений пройдений шлях Голови у вирі боротьби на всіх провідних сферах, на яких не забутою провідникові доводилося працювати. Вже від юних років на рідній зеленій Буковині він звернувся на себе увагу, бо був непересічною людиною, яка знала, чого хоче. Він не жив для себе, але для ідеї, яку вибрав, а саме — для ідеї українського націоналізму, бо вірив, що ідеєю українського націоналізму здобудеться найбільший Ідеал: Самостійну Україну. Життєвий шлях Спочилого не був легкий, бо стійки в

Свою промову М. Мушинський закінчив словами О. Олеся:

„В великих людей — вільний дух
До тіла людського
Іх вабить крила розгорнуті,
Іх кличуть простір, воля, рух...“

Син сл.п. д-ра Дениса Квітковського проф. Остап Квітковський також говорив про Святкових сходи на про характер свого Батька.

В характері покійного Батька було своє „я“, і це його „я“ — була його національна творчість, за якою крилася мудрість, відвага і гідність. У сесі „Серед снігів“ М. Мороз писав, що Україні потрібно апостолів, а не ситих пристосуванців-реалістів, бо кожний духовний переворот потребує апостолів. Сучасне українське відродження також потребує апостолів. На думку сина, д-р Денис Квітковський був таким апостолом.

Він був завжди готовий в всяку жертву в ім'я великої Ідеї, для якої він присвятив своє життя. Він хотів, щоб ми всі були гідними послідовниками історії великої української нації в боротьбі за свободу. Він вірив, що тут, на еміграції, всі українці знайдуть спільний плян дії та об'єднаними силами дадуть допоміжну руку українській нації чи не в останній і вирішальній тепер боротьбі за її існування.

На закінчення Валентина

Мушинська прочитала вірш Симоненка:

А якщо впадеш Ти
На чужому полі,
Прійдуть з України
Вербі і тополі,
Стануть над Тобою,
Листям затріпотуть,
Тугою просянця
Душу залоскотуть...

В кінці відспіванням „Ще не вмерла Україна“ закінчено святкові сходи в першу річницю смерті Втраченого.

Ярослав Стасик

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Зуйко, секретар

Вічна Йому Пам'ять!
Тимо Бутрєв, секретар

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮРІЙ ГАВРИЛІВ, член УНС Відд. 897 ім. св. Ольги у Філадельфії, Па., помер 26-го березня 1980 р. на 79-му р. життя. Нар. 1901 р. в Тусанові, Дрогобич, Закарпаття, членом УНС став у 1968 р. Залишив у смутку дружину Теодозію, сина Андрія, двоє синів, брата Івана, сестри Галину, кузена Ярослава, братову Івану та близьку і дальшу родину в Україні, Америці і Німеччині. Похорон відбувся 26-го березня на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Абінгтон, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Ніч, секретар

СТЕПАН ЧАНКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 277 ім. Івана Христителя в Гартфорд, помер 23 березня 1980 р. на 64-му р. життя. Нар. 1925 р. в Уніатках, пов. Дорогичів, членом УНС став у 1959 р. Залишив у смутку дружину Ірину, дочку — Марту з чоловіком Романом, Галину, сина Андрія, маму і дві сестри в Україні та близьку і дальшу родину. Похорон відбувся 26-го березня 1980 р. на цвинтарі у Галстонбурі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Кравець, секретар

ЕВА ГЕЛЕТІН, членка УНС Відд. 184 ім. М. Грушевського в Верві, Па., померла 23 березня 1980 р. на 90-му р. життя. Нар. 1881 р. у Віллі, Рава Руська, Україна. Залишила у смутку 4 доньки: Марію, Катерину, Анну і Стефану, 2 синів: Івана і Франка, 6 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся на укр. цвинтарі св. Кирила і Методія у Верві, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Тимо Бутрєв, секретар

ЛЮБОВІТІН МАРКІВ, член УНС Відд. 105 св. Володимира у Філадельфії, Па., помер 25 березня 1980 р. на 70-му р. життя. Нар. 1910 р. в с. Полове, Радехів, Україна; членом УНС став у 1969 р. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Євгена з дружиною і двоє синів. Похорон відбувся 29 березня 1980 р. на цвинтарі св. Марії на Факс Чейс у Філадельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН ОШУСТ, член УНС Відд. 308 ім. Івана Франка у Лінден, Н. Дж., помер 26 березня 1980 р. на 84-му р. життя. Нар. 1896 р. в с. Кісело, пов. Вібрка, Україна; членом УНС став у 1923 р. Залишив у смутку п'ять сестринок: Стефанію, Анну, Марію, Анну і Олену (всі одружені), брата Михайла в Україні та багато приятелів. Похорон відбувся 28 березня на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Брук, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Зуйко, секретар

МАРІЯ МАРКОВИЧ, членка УНС Відд. 230 св. Івана Христителя в Зінгстайн, Огайо, померла 26 березня 1980 р. на 86-му р. життя. Нар. 1894 р. в Россохах, Закарпаття; членкою УНС стала у 1944 р. Залишила у смутку 2 синів: Івана і Івана, 1 доньку — Катерину і Марію, Похорон відбувся 29 березня 1980 року на цвинтарі Кальварія в Зінгстайн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Ніцка, секретар

Мушинська прочитала вірш Симоненка:

А якщо впадеш Ти
На чужому полі,
Прійдуть з України
Вербі і тополі,
Стануть над Тобою,
Листям затріпотуть,
Тугою просянця
Душу залоскотуть...

В кінці відспіванням „Ще не вмерла Україна“ закінчено святкові сходи в першу річницю смерті Втраченого.

Ярослав Стасик

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Зуйко, секретар

Вічна Йому Пам'ять!
Тимо Бутрєв, секретар

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Ошуст, член УНС

Вічна Йому Пам'ять!
І